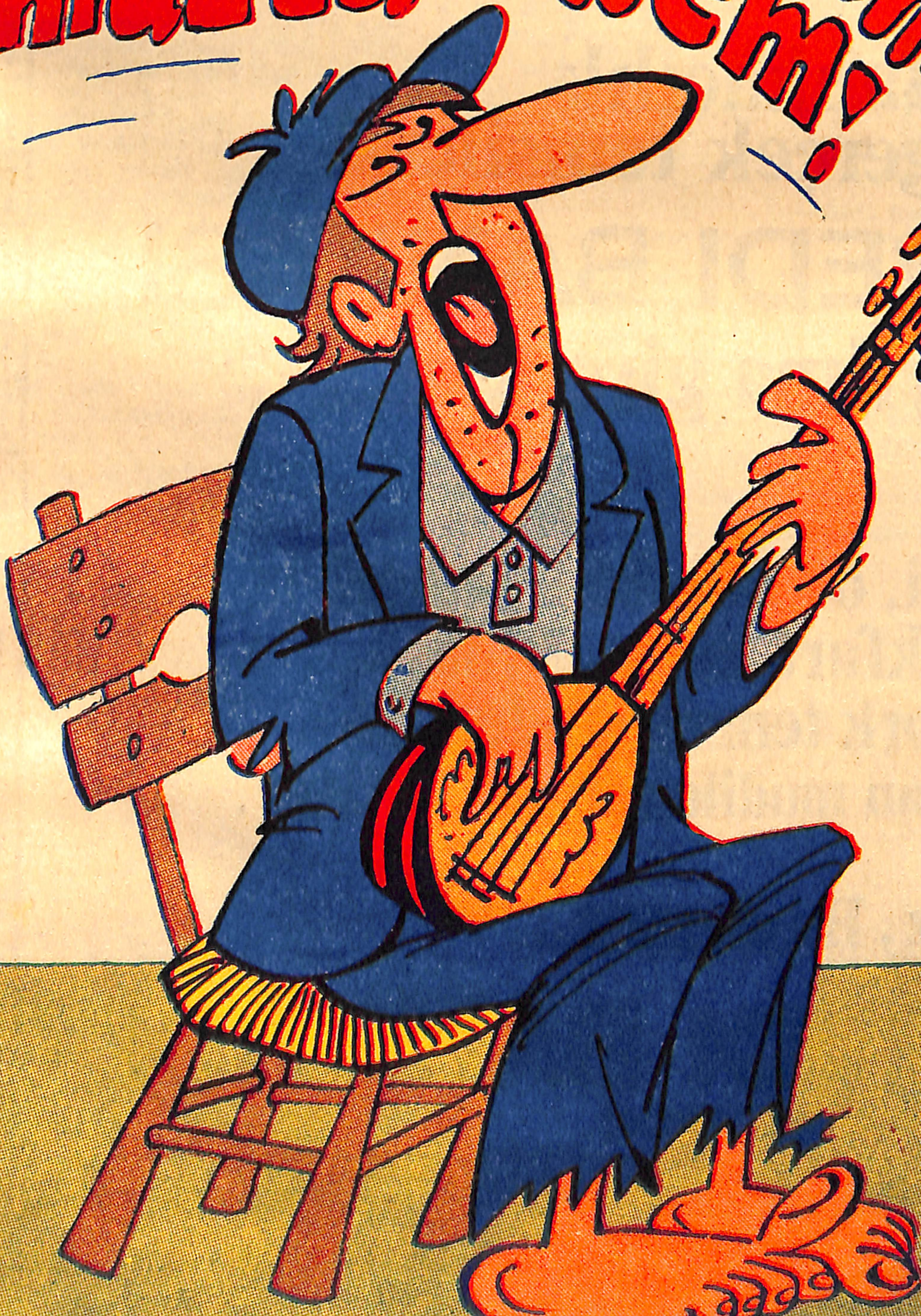
Akbaba

Bayram geldi ney'me
Anam anam garibem
M.C.nin zamlarından...
dertliyem
muztaribem!

İleri Bankacılık
anlayışının gerçek temsilcisi

YAPI ve KREDİ BANKASI

34. Hizmet yılına girerken...

10 687 Personeli, 67 ilde 540 Şubesi
ve Zürih, Frankfurt, Köln, Münih,
Londra, Newyork temsilcilikleri ile
2 milyon 100 bini aşan mudilerinin hizmetinde.

Başarınız, Başarımız...

YAPI ve KREDİ BANKASI

Daima en iyi hizmet

Akbaba

Kurucusu : Yusuf Ziya ORTAÇ

Yıl : 55 — Cilt : 32 — Sayı : 38 * Haftalık Siyasî Mizah Gazetesi * 14 Eylül 1977 — Fiatı 250 Kuruş

BAYRAMINIZ KUTLU OLSUN

BU kez bayram namazından sonra dua ederken işimiz oldukça güç. Tanrıdan bütün istediklerimizi sayıştırmaya kalksak, dua Kurban Bayramına dek sürebilir. Telâştan birçok şeyi de atlayabiliriz. Cümlemize kolaylık olsun diye, önemli bazı konuları alfabetik sırayla yazıyoruz. Artık bunlara bakıp bakıp sabırla dua mı edersiniz, yoksa «Tanrım bizi baştan yarat,» diye şarkı mı söylersiniz, orası size kalmış.

ANARŞİ öyle yaygınlaştı ki! Eğitim anarşisi, trafik anarşisi, politik anarşi, özenti anarşi... Artık anarşi türleri arasında bile anarşi var.

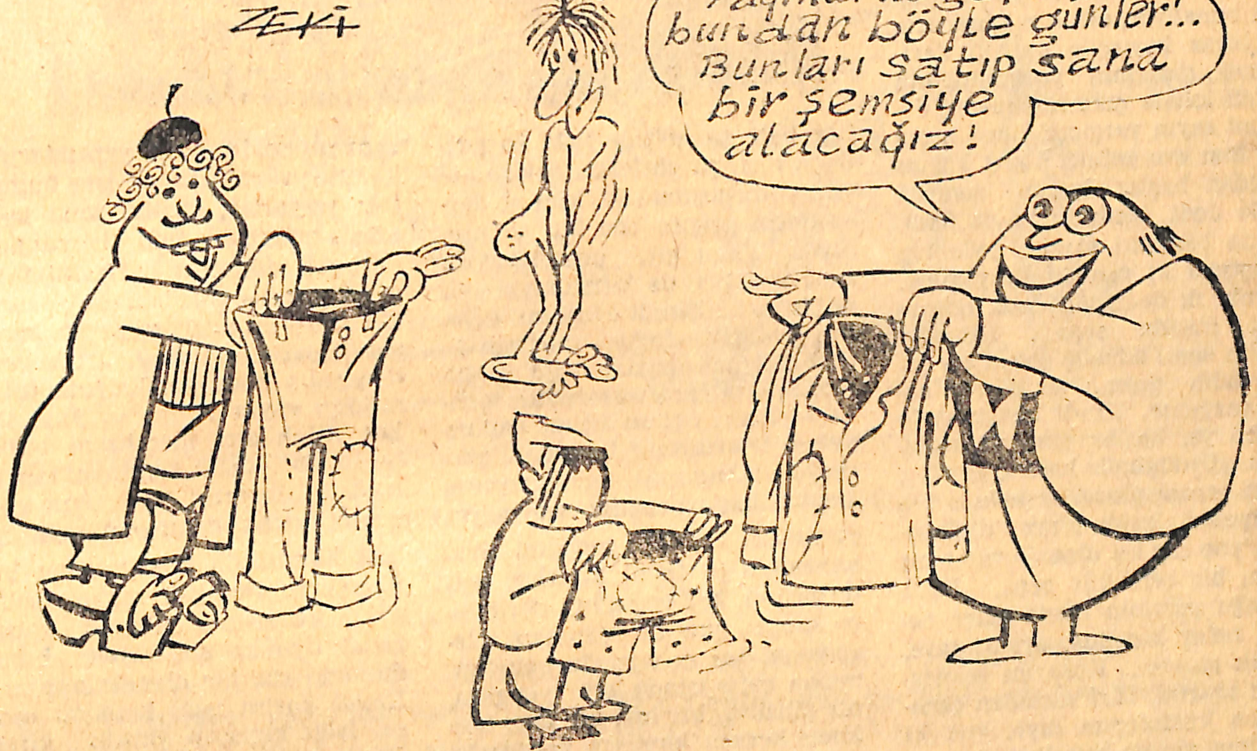
Artık BOMBA deyince kimsenin aklına Sophia Loren falan gelmiyor. Kulağını tıkayan tabana kuvvet kaçıyor.

CUMHURBAŞKANI'mızın soğukkanlılık ve yasa tanırlığı için üç kez: «Sağol, sağol, sağol!»

Sinirsel dengemizin yanısıra, DIŞ ÖDEMELER DENGEMİZ de hızla okka altına gidiyor.

EGE VE KIBRIS konularında ithal malı pirinç boyu yol alamadık.

Bu bayram FİTRE verebileceklerimizin sayısı, buna ihtiyacı olanların sayısından daha az görünüyor.

— M.C. fakir yurtdaşları düşünüyormuş. —

GURBETTEKİ İŞÇİLERİMİZ hâlâ kendi göbeklerini kendileri kesmek zorundalar.

HACI ADAYLARIMIZ hiç değilse bu yıl hacca gitmekten vazgeçseler daha çok sevap kazanmazlar mı?

İLÂç darlığı yüzünden üfürükçülük geri geliyor.

Her yerde KUYRUK var. Kuyruğa girebilmek için bile kuyrukta beklemek zorundayız.

Hazır kendimiz kalkınırken LİBYA'yı da sevabına kalkındırıverelim bu arada.

MECLİS'te Başkan mı seçiliyor, yoksa akla kara mı, anlayamadık.

Neden NÜKLEER SANTRALLAR kurmuyoruz? Bu ağır sanayi yatırımı için de sözgelimi Uganda ile işbirliği edebiliriz.

ORTAK PAZAR lâfı kulağa iyi geliyor iyi gelmesine de... Pazar kim, ortaklar kimler?

Napolyon'un sözünü ettiği PARA, herhalde bizimki değildi.

RÜŞVET mi? Ağzınızdan yel alsın. Bu iş tarifeye bindi artık. Ücret faslına giriyor.

Evet, gerçekten bir SALGIN HASTALIK var. Koleradan da daha tehlikeli üstelik: Uyuşukluk.

TABAN FİYATLARI üreticinin tabanındaki deliklerin sayısını artırıyor.

Çıkmadık candan UMUT kesilmez. Paramız yok. Kredimiz de yok. Ama iktidarımız var. Muhalefetimiz de var. Onu al, ona vur!

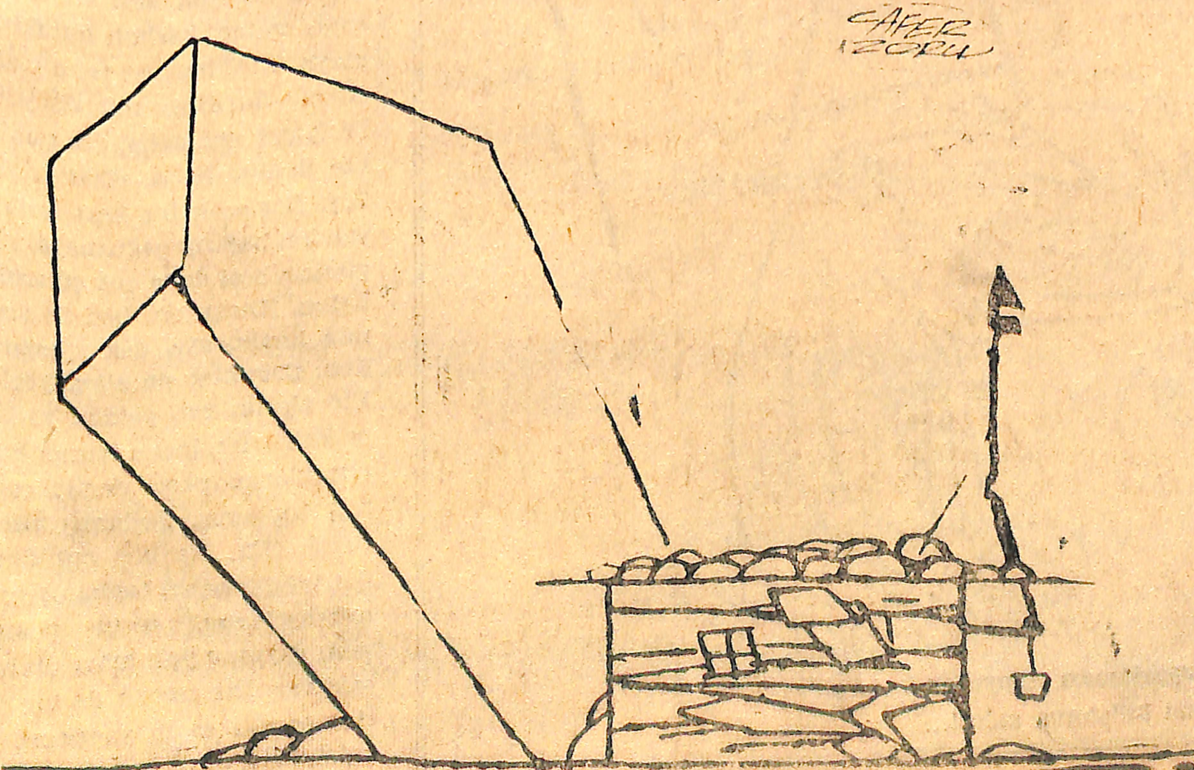
VURGUNCULAR da bir sendika kurarlar yakında: Stok-İş, Karaborsa-İş, Kaçak-İş ve bu gibilerden oluşan bir konfederasyon.

Arada bir «YANGIN VAR!» diye bağırmak geliyor içimizden ama, nasıl olsa orman yangını sanıp kimse umursamaz diye susuyoruz.

Açtığınız paketlerin ZAM PAKETLERİ değil, hep şeker kutuları olmasını dileriz değerli okurlar.

AKBABA

— Ümraniye'de gecekondu sakinleri ile polis çatıştı, altı ölü var. —

— Sayın yargıcım, ne olur boşayın beni bu kadından, kurtulayım, dedi erkek.

— Anlatın önce, bir dinleyelim, dedi yargıç.

— Neresinden anlatmaya başlayayım bilmem ki efendim, ufak tefek iktidarlar dışında, yirmi iki yıllık evliyiz, karım iktidar, ben hep muhalefet. Varsın olsun, olur böyle şeyler, evin hanımı bir başka partiyi tutar, beyi başka bir partiyi tutar, demokrasinin gereğidir bunlar, anlarım ama, karım milli cephe iktidara geçeli iyice azdı.

— Anlamadım? dedi yargıç.

— Azdı efendim azdı. Şimdi akşama değin insan işinden gücünden ve de hayat pahalılığından bunalıyor, evine geliyor, orada biraz karısıyla oturup dertleşmek, dışarının yorgunluğunu evinin içinde çıkarmak ister değil mi sayın yargıcım, ama nerede? Ben eve gelince daha karım kapıdan başlar, bugün seninki böyle dedi, benimki böyle dedi, amma benimki şamarı öyle bir yapıştırdı ki seninkinin yüzüne, seninki ık dedi, vık dedi, amma naber oturdu şapa... Lâhâvle. Benim denli lâhavle çeken bir insan daha yoktur şu ülkede sayın yargıcım. Şimdi ben lâhavle dedim ya, başlar yine şu karşınızda gördüğünüz karım, elbette, yanıt veremeyince, lâhavle... Yahu hanım, bırak biraz dinleneyim, yoo hiç bu olanağı tanır mı bana, bir çene bir çene, ühüü tuttuğu partinin lideri neler demiş, neler koymuş, ayaklı teve, ayaklı gazete... Koşarım televizyonu açarım, bâri sesinden çeneden kurtulayım diye, yok ki kurtuluş yargıç bey, tuttuğu partinin lideri çıkınca televizyona, başlamaz mı şu adamdaki güzelliğe bak, şu göbeğe bak, şu gerdana bak, şu gözlerini devire devire konuşuşuna bak, kim ne derse desin aşığım ben bu adama diye... Yahu git, postalayayım seni ona, ben de kurtulayım sen de kurtul... Şimdi efendim, diyelim benim tuttuğum partinin lideri çıktı televizyona değil mi, bizim hanım taraftarlarından birine seslenir, oğlum Hilmi kapatıver şu televizyonu, bu adamı görmeğe tahammül edemiyorum. Benim beş çocuğum var sayın yargıcım. Bu beş çocuğun ikisi annesinin partisini tutarlar, üçü de benim. Biz çoğunluk olmamıza karşın, yine de açamayız televizyonu, koşup açmağa çalıştığımızda evin içinde bir yaygara, bir gürültü, bir hır, bir gür, hop konu komşu kapılara pencerelere. Ne yapayım, önce ben susmak zorunda kalırım; beni tutan çocuklarım, baba çok olgun davranıyorsun, onların yaptıklarına karşılık vermiyorsun, işte bunun için azıyorlar, derler. Ama ben, aman çocuklar, evin herzamandan çok sükûnete gereksinmesi var diyerek, onları avutuyorum. Bir avut, iki avut, şu seçim kampanyaları başlayınca, artık benden yana olan çocuklarımı tutamadım sayın yargıcım. Ama ilk kez Allah sizi inandırsın onlar başladılar, daha doğrusu karım başladı. Sorarım size sayın yargıcım, yatak odanızda, hem de tam karşınızda koskocaman bir Süleyman Demirel resmi. Gelin şimdi bu resme bakarak rahat rahat uyuyun siz, rahat rahat dinlenin siz, hiç olanağı var mı? Haydi karım ışığı kapayıp uyusa, ışığı kapayıp yatağa girse, âdeti değildir, illâ ki uyuyuncaya dek ışıklar açık kalacak. Karşımda Süleyman Demirel, uyuyabilirsen uyu yargıç bey. O günden sonra iş beni tutan çocuklarla birlikte inada bindi efendim. Gitmiş büyük oğlan Ecevit'in bir resmini bulmuş gelmiş ki Ecevit büyüklüğünde. Yapmayın, etmeyin oğlum, dedim ama, dinletemedim ki, tuttular Süleyman Demirel'in üstüne astılar bu resmi, Bizim hanım hemen o günü gitti efendim, dört tane Süleyman Demirel buldu geldi, doldurdu duvarları, biri Nazmiye Demirel'li. Büyüğün bir küçüğü, o da beni tutar efendim, ne de olsa genç, bizim yatak odasına girince nasıl kızmış, koşmuş gitmiş çarşıya, altı tane Ecevit resmi satınalmış geldi. Kampanyanın on beşinci gününde efendim, bizim yatak odasının tavanı da olmak üzere odanın beş bir yanı Ecevit, Demirel resimleriyle dolmuştu. Hangi yanıma dönsem, ya Ecevit, ya Demirel. Yahu hanım, liderler böyle gözümüzün içine bakarken, lâhavle lâhavle... Işık da açık sayın yargıcım. Şimdi siz söyleyin bana bakalım, böyle bir odanın içinde karınızla yatabilir misiniz? Yattım efendim, ne yapayım. Yeter ki evin sükûneti bozulmasın... İnanın yine önce onlar başladılar efendim. Benim büyük oğlan, ilkokul ikinci sınıfa giden oğlumun yazısını tanımış. Sen tut tuvaletin duvarına, «Başbakan Süleyman» yaz. Oymuş sayın yargıcım, annelerinin de azgınlığıyla, o günden sonra bizim duvarlar, oldu sokak duvarı, «Faşizme geçit yok», yanında, «Kahrolsun komünistler». Amma efendim, karı mgündüzleri hep evde olduğu için, o bizden daha iyi çalışıyordu. Biz geceleri duvarlara iki yazı yazıncaya dek, o sabahtan akşama dek konuk odasını yazıyla dolduruyordu. Ne yapalım, biz de geceleri çalışmağa başdık, oğlanların yardımıyla tavanları yazılarla doldurduk. Şimdi dışarda kampanya var ya efendim, bizim evde niçin olmasın, inanınız buna da yine önce karım başladı, aldı iki ufak çocuğu önüne, başladı nutuklar atmaya. Eee, benden yana olan çocuklar dururlar mı, «Haydi baba, yanıt ver baba, çık sandalyenin üstüne baba. «Çıktım yargıç bey. Başladık biz karı koca iki yandan bağırıp çağırmağa... Hangimizin sesi daha çok çıkacak bakalım. Karım da, ben de seslerimiz kısılıncaya dek bağırıyorduk. Çocuklar da alkışlıyorlardı. Bir akşam eve geldim ki bizim ev kalabalık, bizim hanım komşu çocuklarına pasta demiş, çay demiş toplamış, başlamış bile nutuğa... Eh, biz boş mu duracağız, büyük oğlan toplamış gelmiş arkadaşlarını, gerçi pastamız yok, çayımız yok ama, dinleyicimiz var. Bir zaman da bu böyle devam etti sayın yargıcım, biz salonda, hanım konuk odasında

— Fiyat ayarlaması yapıyoruz...
— Sen onu külahıma anlat!...

Zaman zaman da kapışıyoruz. Ev değil miting alanı. Seçimlere yakın, bizim evin tansiyonu iyice arttı efendim. Karım, mitinglerdeki kalabalığı gördükçe hırçınlaşıyordu. Hırçınlaştıkça da, «Biz kazanacağız» diye bağırıyordu. Ben de bağırıyordum, «Biz kazanacağız» diye. Ama nasıl bağırma sayın yargıcım, avazımızın yettiği denli bağırıyorduk. Hele gece olup da yatağa girdiğimizde yattığımız yerden başımızı kaldırıp kaldırıp bir bağırışımız var, «Biz kazanacağız» «Biz kazanacağız». Yatak odası değil tımarhane sayın yargıcım. Nah bu gördüğünüz karım, mahsustan susuyor, ben tam uykuya dalacağım değil mi, çınlatıyor ortalığı «Biz kazanacağız» diye... Karımın huyunu bilirim efendim, altta kalsam, sesimi çıkarmasam, daha çok bağıracak, onun için ben de başımı doğrultuveriyor, «Biz kazanacağız» diye bağırıyordum'

Tam bu sırada, kadın, oturduğu yerden bağırıverdi:

— Biz kazandık, ha kazanmadık mı?

Yargıç:

— Susun, size de konuşma sırası gelecek, dedi.

Kadını susturabilene aşkolsun:

— Biz kazandık, biz kazandık işte, biz kazandık, milliyetçiler kazandı, biz kazandık, sayıya vurun, oy oranına bakın...

— Sus kadın sus!..

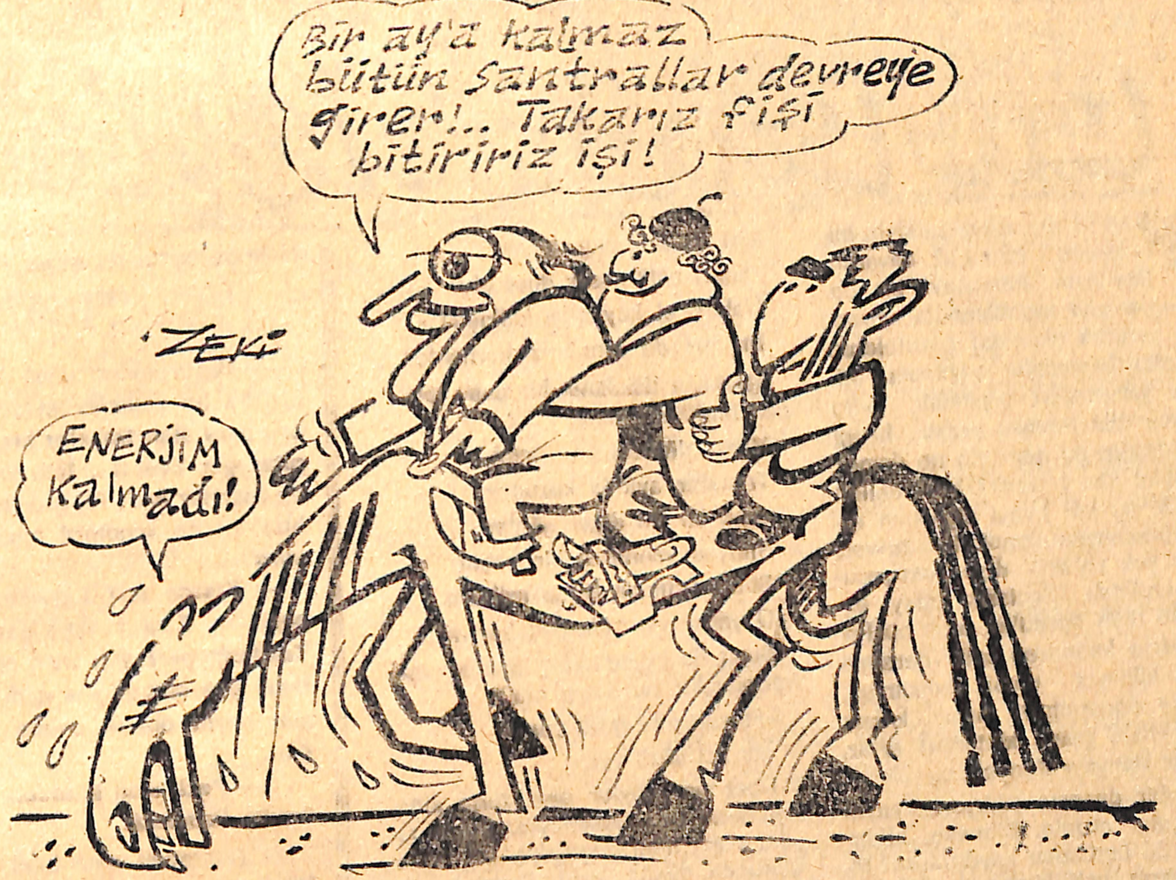
— Yargıç çok bağırdı, çok çağırdı ama, kadını susturabilene aşkolsun, bağırıp duruyordu boyuna:

— Biz kazandıık, biz kazandıık...

— Kadın sus, yargıç olarak buyuruyorum sus!...

— Hah, dedi adam, susturamazsınız yargıç bey, değil sizin buyruğunuzu, bizim hanım Danıştay'ın buyruğunu bile dinlemez, Onun için hiç zahmet etmeyin, susturamazsınız...

Muzaffer İZGÜ

Zam Türküsü

Alıştık nasılsa her türlü zama,
Nihayet çalarken geçtik Hüzzama,
Bakkal amca, ne dilersen yaz ama,

İster ekmeğe yaz, ister şekere,
Ne olur zam koyma bizim kemere...

Delik delik oldu, eski kemerim,
Delik deldirene selam ederim,
Açlığa, yokluğa yiğit askerim,

Zam dediğin ne ki? Yaz beş on kere,
Ama dokunmayın bizim kemere...

Sıka sıka içim dışım karıştı,
Her Bakanlık zam koymada yarıştı,
Tüccarımız iktidarla barıştı

Gidiyoruz bakın mutlu günlere
Yalnız zam koymayın, bir tek kemere...

Zam olsa ne yazar, ilaca bile?...
Hasta kuyruğunda doktoru bekle
Sıran gelecektir, ölme ha, ölme...

İltimasta zamlı, göz göre göre,
Yalnız zam koymayın eski kemere...

Başkası bir koysa, borazan olur...
Kendi yüz zam koyar, sesi kaybolur
Eğer «Zam yok» derse, yarın zam olur

Lafa da zam geldi atma boş yere,
Yalnız zam gelmesin bizim kemere...

Fikret YILMAZ

YAZ YEMEKLERİ :

«Orman kebabı»!...

«Çöp kebabı»!...

«Tas kebabı»!...

Bilmece-Bildirmece
dil üstünde kaydırmaca

Erhan TIĞLI

BİLMEM siz sever misiniz bilmeceleri? Ben çok severim. Bayılırım. Bilmeceyi bir çocuk eğlencesi sayanlara da acırım. Bana soracak olursanız gazetelerde her gün bilmeceler yazılmalı, bilmece yarışmaları yapılmalı. «Şu bilmece gibi demeci veren hangi politikacıdır, şu demecin ne demek istediğini kim bilecek? Yedi delikli tokmak, şu lafı hangi siyasinin ettiğini bilemeyen ahmak. Kimde var, kimde yok ahlâk?» diye okuyuculara sorulmalı. Okullarda kafayı çalıştırsın diye öğretilen ama büsbütün kafayı karıştıran cebir dersinin yerine bilmece dersi konulmalı. Böylece öğrencilerin hem kafası çalışır, hem genel kültürleri artar, anlarlar Hanyayı Konya'yı...

İşte bir deneme yapıyoruz sayın okuyucular sizinle. Bilmece, bildirmece, dil üstünden kaydırmaca. Bilemezseniz yok küsmece, darılmaca...

Dili olduğu halde sesi çıkmayan nedir? Dargelirli vatandaş mı? Yoo.. Onun ağzı vardır da dili yoktur. Yoksa Cahit Külebi'nin Sivas Yollarında şiirinde geçen «Ağız dil vermeyen köylüler o da değil. Dedilğil vallahi değil. Kılıbık koca mı? O da değil. Onun sesi çıkar azıcık da olsa. Karısı «Şu bulaşıkları yıka» dediği zaman içinden «Hayır» der, dışından «Peki karıcığım» der. Meğer neymiş biliyor musunuz? Ayakkabıymış. Yanlış. Birçok atasözünü değiştirmek gerektiği gibi bunu da değiştirmek gerek. Günümüzün ayakkabıları artık dilli değil zilli. Vitrinde öyle bir kuruluşları var ki, çalımla «Boşuna bakma bana sen. beni giyemezsin» diye bar bar bağırıyor fiyatları karnı zil çalanlara. Dargelirlilerin yüreğine işliyor onun bu sesi. «Sarıdır özü, güldürür yüzü?...» Hadi sarı deyince sarı saçlı bir güzel geliyor akla. Ama yüzü güldürmesine ne demeli? Sarı saçlı dilberler güldürmezler ki yüzü. Altınmış bunun yanıtı. Boşuna uğraşmayın. Altını takan gelinin yüzü güler ama o altını alıp takan damatın yüzü gülmez hiç bir zaman. Yüzündeki iyimser maskeye bakmayın...

«Suda yayılır, karada bayılır.?» Vatandaş olamaz. Su bulamaz ki yayılsın. Karada, çarşıda, pazarda bayılır ama.. Balık bu. Bilememekte haklısınız. Yüzünü gören cennetlik çünkü. Siz cehennem azabı çekenler nereden bileceksiniz onu?..

«Dostuyla alışverişi keser,
Ambargo koyar, sert çıkar.
Düşmanıyla kenetlenir
Uzayda anlaşma yapar!..»

Bunu bildiniz değil mi? Ah sizi gidi sizi... Çok zekisiniz Amerika gibi.

«Birinde oyalayıcı bir tavır
Diğerinde tükenmez bir sabır
Biri üslenir dağ, bayır
Diğeri hâlâ sadık dost olur
Üslere el koymaya kalkışır!..»

Bunları da tanıdınız herhalde?...

«Doksan dakikalık bir çaba için
atar binlikleri cebe
Yapar dümenini o biçim
Transfer ayında kuzudur
Ama bir de diğer günler
Sıkıysa yanından bir geçin.
Senin açlıktan kokar nefesin
O yapar yemeklerden seçim!..»

Bunu da bilmelisiniz. Profesyonel futbolcudur bu. Boru mu?!...

«Fincan gibi gözü var,
Acı acı sözü var.»

Dost acı söyler atasözüne aldanıp bunu dost sanmayın. Sakın siyasi parti liderlerimizden biri olduğunu da düşünmeyin. Gerçi bu da bay'dır ama efendi vede insan değildir. Kuştur; Baykuş. Biz insanlar uğursuzluğa yorarız sesini, bacaya konmasını. Aslında bize zararı dokunmaz insanlar kadar bile...

«Alçacık dallı
Yemesi ballı»

«Rüşvet» derler buna hemen. Rüşvet yemesine, rüşvet vermesine alışmış, bal tutup parmağını yalamış kişiler. «Tatlı kâr» derler bir eli yağda, bir eli balda patronlar. «Haram» derler haramı düşlerinde bile yememiş ama içinde yüzen sözde hacılar, hocalar. «Zam» derler dargelirli memurlar, ondan başka tatlı yüzü görmemişler. Ama hepsi de yanılırlar. Siz de boşuna kafa yormayın sayın okuyucular. Çünkü ateş pahasıdır fiyatı. Yanına yaklaşamaz yoksullar. Doya doya yiyemez çocuklar. İyisi mi biz söyleyelim de öğrensin bütün cahiller (!)... Çilektir bu. İyi olur kompostosu!...

«Çok taşır, çok aşınır
Uyuzluktan değil,
Parasızlıktan kaşınır.
Seçimden seçime sorulur hatırı
Diğer günler pek de yalnızdır...»

Bu da vatandaştır işte. Taşır, aşınır kafiyelerine bakıp da lastik sanmayın sakın. Ne o, bir şeye benzetemediniz mi yoksa halkın seviyesine inmeli deyip de bir türlü yükseltemeyen burnu havada kozmopolitler. Kızdırmayın kafasını, lâstik gibi uzar, fiyakanızı bozar sonra o beğenmediğiniz vatandaşlar, ummadık taşlar...

Şimdilik burda biter bu bilmece bildirmece, dil üstünden kaydırmaca.

Eğer atılan taşlardan biri de sizin gbaşınıza geldiyse yok küsmece, darılmaca.

Erhan TIĞLI

TRANSFER KRALI

— Sayın okuyucular! Şimdi sizlere bu transfer ayında en çok para alan transfer kralını tanıtacağız. Eveett... İşte karşınızda transfer kralı Ali Şut. Ali bey, bize kısaca kendinizi tanıtır mısınız?

— Kısaca mı? Kısa şeyleri sevmem. Kısa şeyleri sevmem! Kısaların yeri yok bu oyunda. Uzun pas olacak pas dediğin, uzun boylu olacak oyuncu dediğin...

— Peki nasıl isterseniz öyle tanıtın kendinizi.

— Tanıtayım ama beni zaten tanımayan var mı ki... Bütün gazetelerin arka sayfalarını okuyanlar beni ezberlemişlerdir artık. Her gün resmim çıkar o sayfada benim. Çıkmasa bile ben ne yapar ne ederim, skandal çıkarırım, demeç veririm, kavga döğüş ederim, çıkmasını sağlarım. Hele transfer ayı yaklaştığı zaman...

— Evet, gerçi biz hepimiz sizi tanıyoruz ama siz gene tanıtın kendinizi usulen şöyle kabataslak.

— Kabataslak mı? Kabalığı sevmem. Centilmen bir oyuncuyum ben.

— Şey... Onu demek istemedim. Yani demek istedim ki...

— Neyse... Şimdilik affettim. Bir daha yaparsan alırım ifadeni. Evet, tanıtıyorum işte kendimi. Karşıyakalıyım. Babam mahallenin bakkalıydı. İyi adamdı ama sakalı anama kaptırmıştı. Okumam için dersanelere çok para kaptırmıştı. Oysa ben olmak istemedim bilgi hammalı. Topu attım, top oynamaya başladım. Bir kulübe girip gezmeye başladım cakalı cakalı. Önce az transfer ücreti alıyordum, sonra oldu fiyatım çok pahalı. O kulüp senin bu kulüp benim derken oldum çıktım transfer kralı...

— Verdiğiniz bilgiye çok teşekkür ederim. Bir soru daha. Bu yıl acaba kaç gol atmayı düşünüyorsunuz ya da kaç gol atacağınızı tahmin ediyorsunuz?

— Valla orası pek belli olmaz. Barspor ve kumarspor sıkı marke etmezlerse yirmiyi aşarım. Ama yakamı bunlardan kurtaramazsam düz yolda bile şaşarım. Şike, doping numaralarına yatarım. Çok para verirlerse formamı satarım. Bir başka takım daha fazla transfer ücreti verirse hemen oraya balıklama dalarım. Gol başına yüklü prim vermezlerse sakatlanma numarası yaparım ya da rakibime çift dalar, favul yapar, hakeme itiraz eder, kırmızı kart görür, sahadan çıkarım. Bu konuşma burada bitiversin artık. Çok yoruldum. Gideyim, iki tek atayım da kendime geleyim...

Para eden ses

Erhan Tığlı

MÜJDE dostlar müjde! Sesim para etti para... Ne o, şaşırdınız mı? Şaşırmakta haklısınız. Sesim güzel değildir ki şarkı, türkü okuyup para kazansam. Spikerlik, sunuculuk, taklitçilik, komedyenlik gibi marifetlerim de yoktur. Ee... Sesim nasıl mı para etti?!.. Sizi daha fazla merakta bırakmayayım anlatıvereyim işin aslını astarını.

Çoktandır gidip geliyordum bir resmi daireye. İşim bir türlü olmuyordu. Yine her zamanki gibi damlamıştım Oraya. O odadan bu odaya, üst kattan bodrum katına taşınıp durmaktan yorulmuş, koridorda gözüme çarpan bir sandalyeye oturmuştum. Hademe geldi, kaldırmak istedi. Başladık tartışmaya...

Derken oradan geçmekte olan biri durdu, yüzüme dikkatli dikkatli bakmaya başladı. «Eyvah! Birken iki oldular. Şimdi ikisi bir olup beni iyice benzetecekler galiba» diye düşünürken adam gülümsedi, elini omuzuma koydu, hademeye:

— Beyefendiyi rahatsız etme bakim. Hadi git işine, dedi.

O, demin bana «Aslan» kesilen hademe süklüm püklüm:

— Peki efendim. Başüstüne, deyip kös kös geri çekilmez mi...

Hademenin böyle yelkenleri suya indirdiğine bakılırsa hatırlı biri bu.

— Buyrun, bir kahvemi için, deyip yürütmeye başladı adam beni.

Odasına geldik, mükellef bir koltuğa buyur etti, zile bastı, ne içeceğimi sordu.

— Çay içeyim bari, dedim çekine çekine.

— Bize iki çay söyle, dedi adam, gelen hademeye. Sonra bana dönüp; dairemizde işiniz vardı galiba, dedi, elimdeki evrakları işaret ederek:

— Evet, dedim umutla, günlerdir gidip geliyorum ama bir türlü...

— Verin onları hademeye, dedi adam. Sonra hademeye dönüp; şu evrakları da al, işini tamamlayıver, çaylarla birlikte getir gel, diye emretti.

— Çok teşekkür ederim efendim, sağ olun, var olun! dedim sevinçle.

— Bir şey değil efendim. Görevimiz, diyerek alçakgönüllülük gösterdi bizimki. Bir süre sustuk. Hiç konuşmadık. Oturduğum koltuğa iyice gömülmüştüm.

— Sıgara... dedi adam.

Baktım, yabancı marka bir filtreli sıgaraydı buyur edilen.

— Teşekkür ederim, kullanmıyorum, dedim.

Gerçi arada sırada içerdim ama nedense canım içmek istememişti o anda.

— Sesinize zararı olmasın diy eiçmiyorsunuz herhalde, dedi.

«Sesime zararı olmasın diye mi?»... Bu adam beni ses sanatçısı falan sandı galiba. Aman evraklarım tamamlanıp gelinceye dek idare edeyimde başıma bir iş gelmesin, yüzüp yüzüp kuyruğuna getirdiğim işim yarıda kalmasın.

— Yok, ondan değil, dedim. Hemen alışkanlık edinmedim sıgarayı.

— Size ne mutlu efendim, dedi adam. Biz bırakamıyoruz bir türlü bu mereti.

Yine bir süre konuşmadık.

— Nasılsınız efendim? İyisinizdir inşallah! dedi adam.

— Teşekkür ederim, iyiyim. Siz nasılsınız? dedim.

— Tabii iyi olacaksınız efendim. Siz iyi olmayacaksınız da biz mi olacağız?

— Estağfurullah!..

— Yoo... Yoo! İnkâr etmeyin. İşiniz zevkli, kazancınız yerinde. Ama biz öyle mi ya. Sabahtan akşamağa dek dört duvar odasında otur, iş yap, kat sayı artışını bekle.

(Amma da iş yapıyor ha! Deminden beri bir iş yaptığını görmedim.)

Sustum. «İnkar» etmedim. Etsem asıl mesleğim ortaya çıkar belki.

Çaylar geldi. Benim evraklar da yanında. Çaydan evrakları kaptım hemen, hademenin elinden. Karıştırdım, inceledim. Yaşasın! Evraklarımın işlemi tamamlanmış. Sevinçle çayı da kaptım, şekerini içine attım. aKrıştırmadan bir yudum aldım, ağzımı yaktım. Sonra yaptığımın farkına vardım ve şekerini karıştırmaya başladım.

Adam, benim sevincimden cesaretlendi, deminden beri ağzından çıkaramadığı baklayı çıkarıverdi. Özür dileyen bir tavırla yanıma yaklaştı:

— Valla efendim.. deminden beri size soracağım ama bir türlü sormaya cesaret edemedim, dedi, yutkundu. Derin bir soluk aldı, devam etti, sesiniz bana hiç yabancı gelmiyor ama bir türlü çıkaramadım. Ses sanatçısı mıydınız?

— Yok efendim. Nerde bizde öyle ses, dedim çayımı içerken.

— Tiyatro?.. Sinema?.. Değil mi? Ee... Hiç televizyona çıktınız mı? Çıkmadınız ha? Tamam! Şimdi hatırladım. Siz dizi filmleri seslendiriyorsunuz. Öyle değil mi?

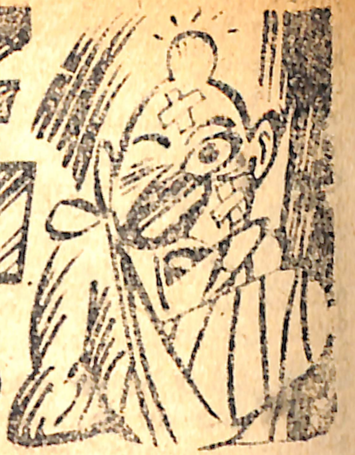
— Yok efendim. Hiç biri değil. Nerde bizde öyle marifet. Öğretmenim ben. Öğretmen!

— Haa! dedi adam, hayal kırıklığıyla. Öyle mi... Tamam, evet. Ben okurken bize derse gelmiştiniz bir yıl. Demek oradan aklımda kalmış sesiniz. Ben de sanmıştım ki...

Evraklarımı sıkı sıkı tutup yavaşça dışarı çıktım. «Güle güle» bile demedi...

Dünyanın en haksız dayak yiyen adamı Selâhattin bey

Selâhattin Bey, yakın dostu Hüsrev Bey'e başından geçenleri şöyle anlatıyordu:

DÜNYANIN en haksız yere dayak yiyen adamı benim, Hüsrev Beyciğim. Başıma gelenleri görüyor musunuz?..

Efendim heriflerden biri iri kıyım, vurduğu gibi beni yere seriyordu, digerleri de koca zebellâh'ın yardımına gelmesinler mi! O zaman iyice «pes» dedim. Kısa boylusunun attığı yumruklar çok hafifti, hani «devede kulak misali» derler ya, ama iri kıyımın attığı her yumrukta yeri yüz üstü öpüyordum. Yahu şuracıkta konu komşu var, biri demedi ki: «Şu adamın yardımına koşalım, adamı bi anda karga tulumba ettiler, ellerinden kurtaralım.» Adamlara bir yandan derdimi anlatmaya çalışırken, bi yandan da dayak yiyiyordum. Hemen, karşı komşu Durmuş'un oğlu Hamit, kapının önüne dikilmiş, adamlar bana yumrukları indirdikçe:

— Vur be, vur!.. Bir direkt, bir siving, diye adamları kışkırtıp durmasın mı! Şu sarı oğlanın, «vur» demesine uyan tanımadığım iki adam da var güçleriyle beni haklıyorlardı. «Ulan Selâhattin kendine gel,» dedim. Başladım bağırmaya:

— Yangın var, ulan yanıyoruz be !İtfaiye nerede, yangın var!..

Bir yumruk daha indi ki, o an yere yığılmışım. Üstüme biri çıkmış beni toz toprak içinde eziyordu. Yahu savaş filan da yok hani.

Ben:

— Yanıyoruz baylar, yanıyoruz, şu heriflere bakın, yanıyoruz be!..

Sağıma soluma bir kaç kişi... Daha sonra kişilerin sayısı artınca, koskoca bir arenaya döndü ortalık. Tanımadığım adamlar da beni boğa sanarak veryansın ediyorlardı. Belki bel kemiğiğimin kayması da bu yüzdendir. Ya kuyruk sokumuma yediğim tekmeler? Balyoz darbelerini solda sıfır bırakırdı. Alan genişlemiş, ikişer üçer daire sarılmıştı çevremiz.

Biri:

— Kadiş, kadiş ırz düşmanı bu mu? diye beni gösteriyordu. Yüzüme tükürmekten geri kalmadı da.

— Ayol adamı linç ediyorlar, a yazık!

— Miştihah, mistihah boyleleri durzülere.

— Kim, kim bu mu zavallı? Kadının çantasını kapıp kaçmış.

— Ulan deyyus burası dağ başı mı? Şimdi senin...

— Küçük kızın ırzına geçen bu soytarı mıymış? Yakalanmış ha?!..

Neden sohra ayıldım Hüsrev Beyciğim. Karakolun nezarethanesindeyiz. Biri başını omuzuma dayamış, horul horul uyuyordu. Adam bian uyanır gibi oldu:

— Yahu ne çabuk yakayı ele verdin be?

— Ne yakası?

— Lan hırtaboz, alay mı ediyorsun benimle?

Dayanamadım:

— Nerden tanışıyoruz?

— Ulan.. diyecek oldu ki, herifin ağzını kapadım. Gene de adam banamısın demeden bangır bangır bağırıyordu:

— Tırnaksız herif, sana iyilik edip sorduk ha? Zaten sizin gibilerine...

Demir parmaklıklı nezarethane kapısı açılır gibi oldu. Zayım, kırk mumluk ampulü ışığı karanlık izbeden içeri sızdı. Yaşlı bekçi koluma girdiği gibi, beni dışarı doğru çekti. İlkin yaşlı bekçinin yüzüne baktım: «Bari bu adam anlayışlıdır,» diye mırıldandım. Aklımdan eline bir kaç kuruş sıkıştırmak geçti. Elimi cebime atacağım sıra kolumu sıkı sıkı tuttu:

— Yürüüüü... diye ünnedi.

Yan yana ilerliyorduk, o bana bazı şeyler soracakmış gibi görünüyorsa da, ben aldırmadan kahramanlar gibi yürüyordum. En sonunda bekçiye:

— Yahu sürüye sürüye nereye götürüyorsun beni? El insaf be!

Sarıya çalan dişlerini göstererek sırıttı. Biçimsiz burnunu yukarı doğru kaldırdı. Velâkin sorumu vurdum duymazlığa getirdi.

— Ya kardeşim..

— Hı?

— Ama.

Tam:

— Fesüphanallah, diyecek oldum ki...

— Lan sen solcu değil misin?

— Yooo...

— Nasıl «yooo» lan? bir de inkâr etme inek.

— Hah bir de bu eksikti... Solcu değilim ben.

— İnkâr etme lan, inkâr etme.

— Yahu hangi inkâr?

Tıkır da tıkır... Tıkır da tıkır... Tahta döşemeleri çiğniye çiğniye bilmediğim bir yere doğru ilerliyorduk. Dip tarafta bir kapının önünde durduk.

Bekçi:

— Gir, dedi, beni kapıya doğru iteledi.

Ben önde, o arkada kapıyı tıklatmadan içeri daldık. Karşıma gelen ilk görevli:

— Lan dümbük burası ahır mı? Kapıyı tıklatmadan dalıyorsun içeri ha?

Kapının girişinde başım önüme eğik duruyordum:

— Ama benim...

— Hıı?..

— Ben suçlu filân değilim ki.

Görevli dişlerini gıcırdatarak:

— Efendi, efendi şimdi görürsün suçlu olup olmadığını.

Pencerenin boşluğunda duran jopu eline aldı, birden masanın üzerine indirdi. Öyle tok, öylesine acımasız bir ses yankılandı ki kulaklarımda, o gün bugün unutamam.

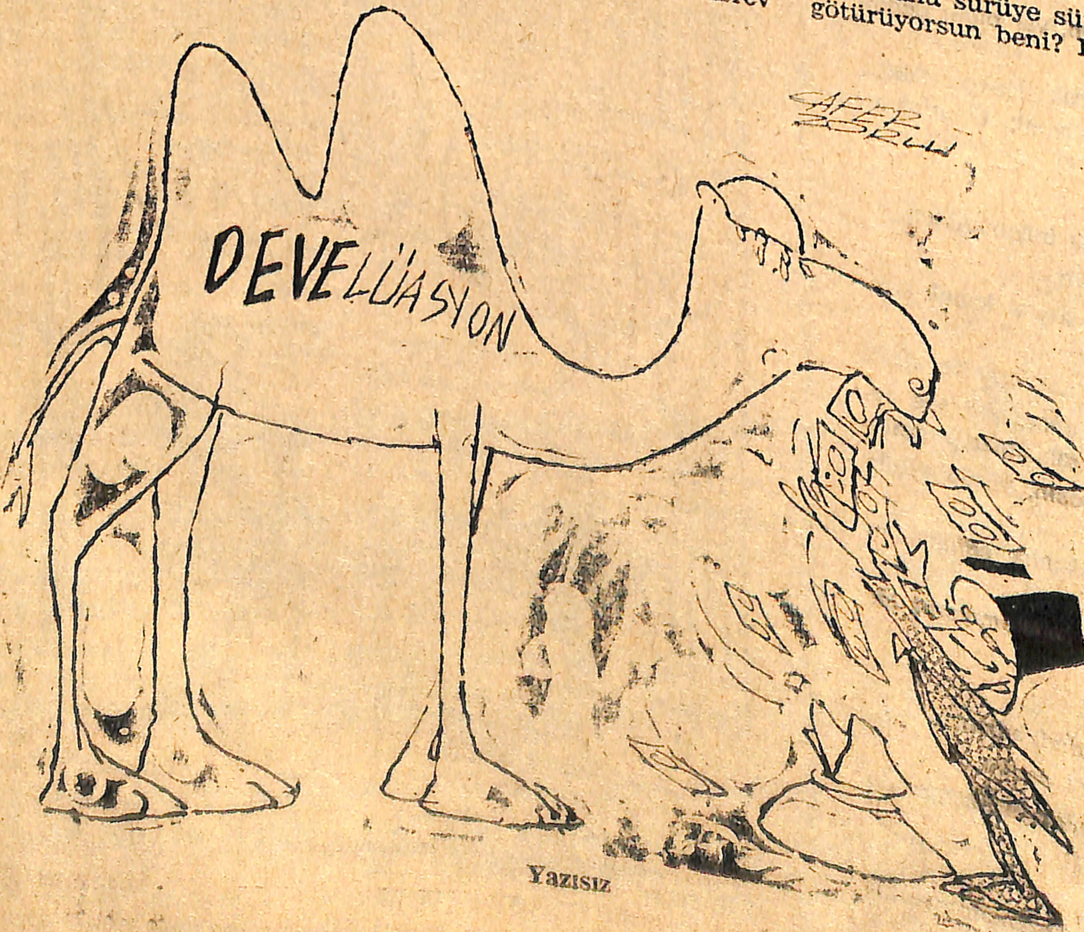
Görevli:

— Suçlu musun, değil misin? diye sordu.

— ...???

Masa başında oturan görevli, bana ayak üstü sorular yöneltirken, yaşlı bekçi sıvışıvermişti. Kapının kapandığını bile duymadım. Gözlerim pencereden dışarı doğru kaydı: «Hiç bir gün rahat yüzü görmedi, göreceği de yok zaten, zavallı Selâhattin Bey'in,» diye mırıldanıyordum. Yakınlarım şimdi, kimbilir nerelerde arayıp duruyorlardır beni? Öylece yüz üstü bıraktığım işlerim! Ya da işten atılır, büsbütün yüz üstü kalırsam?..

Kapının yanında kara kara düşünüyordum. İkinci jop darbesi masanın üzerine indiğinde, evraklar o yana, bu yana saçıldı. Kork

Yazısız

yım? Adamlar uyanık mı uyanık, beni, iki kişi yığıldığım yerden kaldırmışlar, buz gibi suyun altına soktukları an ayıldım. Ama bukez eskisinden daha ayık, daha da kuvvetliydim. Artık onlar için, dayak yemeye elverişli bir eşekten başka ne olabilirdim? Başta genç görevli ve birlikte doluştuğumuz küçücük, havasız oda da tanımadığım bikaç kişi daha vardı. Tanımadığım adamlar, sonradan gelmişlerdi anlaşılan. Kimi yüzüme dik dik bakıyor, kimi elindeki jop'a güvenir görünümündeydi. Her biri insandı da!!! Neyse, daha fazla uzatmıyalım Hüsrev Beyciğim.

Bana karşı kibar ve ölçülü davranan görevli, en yaşlı saçları akpak olanıydı. Davranışlarında bikez olsun kusur etmedi. Beni bir yerden tanıyor olamaz mıydı? Birbirimizle görüşmüşlüğümüz filan mı vardı acaba? Bitürlü nerden tanıdığımı, nasıl tanıştığımızı çıkaramadım. Adres defterimin nerede olduğunu bilsem, o zaman, bu yaşlı görevlinin kim olduğunu, nerede ve ne zaman tanıştığımızı bulurdum. Defter de tam yok olacağı zamanı bulmuş. İç cebimde dururdu. Elimi cebime atacağım sıra, bir bağırtıdır koptu:

— Ne aranıp duruyorsun be?

Kabak kafalı, sarkık gerdanlı olanı:

— Ne arayacak amirim, taban

— Ne arayacak amirim, tabanca filan getirmiştir belki.

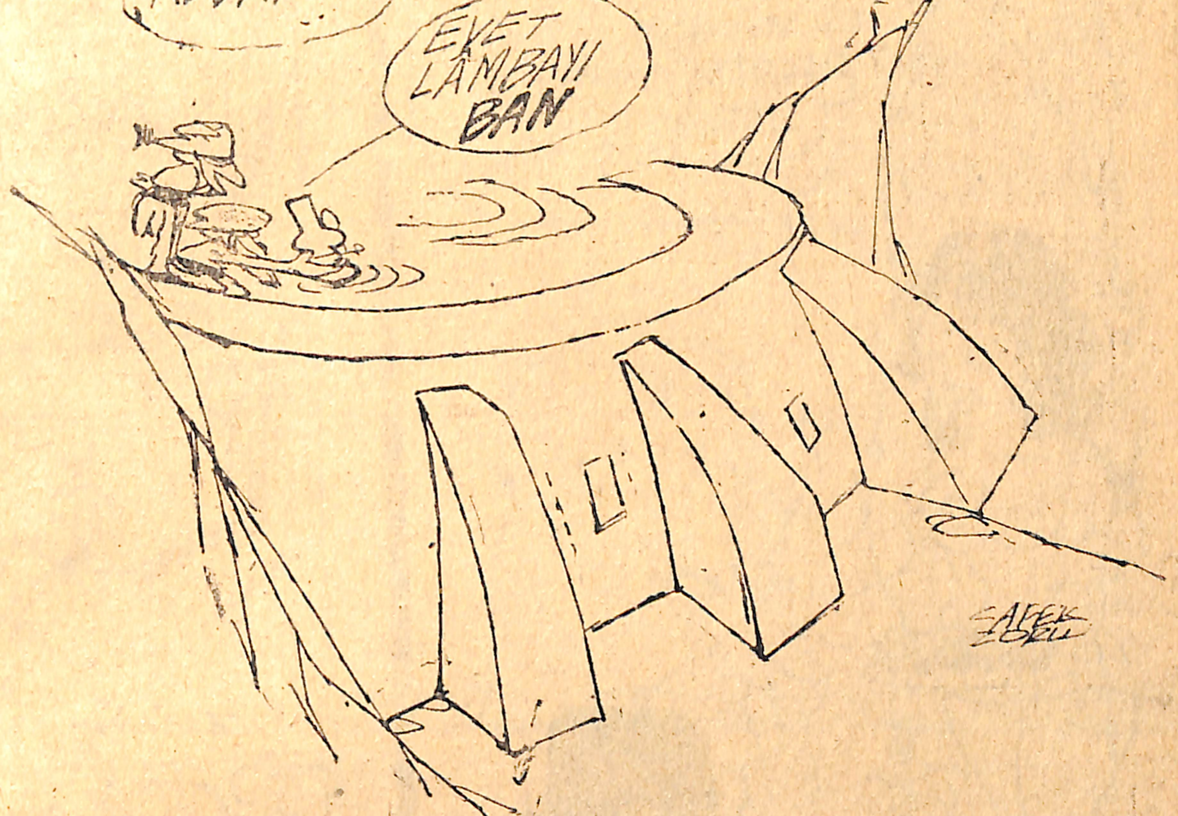
Dökük saçlı olanı kahkahalar atıp, insana hoş gelmiyen sindirici bakışlarıyla beni aklınca korkutmaya çalışıyordu.

— Hih, hih, hih, hii... tabanca mı?

— Lan, burası neresi biliyor musun?

Soruyu kimin sorduğunu bilmiyorum, kalabalıktan biriydi elbet, kısık ve tiz sesli biri olmalıydı. Ne tabancası? Ayağıma bir çift pabuç alamazken bukez tabanca çıktı ortaya. Derdin yoksa, dert al başına! Pala bıyıklı olanı üstüme üstüme yürüdü. Ağzından çıkan her sözcükte, suratım da nasibini alıyordu.ö Yağmur yağmıyordu ama, suratıma tükrük yağıyordu.

Biri:

— KEBAN enerji üretmiyor. —

— Bize küfür ediyor amirim.

Yarı uykulu gözler bana bakıyordu. Kimisi esniyor, kimi helâya gider gibi çıkıp, dışardaki kanepelerin üstüne serilip kestiriyordu. Böylece oda da üç kişi kalmıştık. Bizler de birbirimizin yüzlerine baka baka esnemeye başladık. Onlar esnedikçe benim üzerime ağırlık çöküyor, ben de ağzımı iyice açıp ister istemez esniyordum. Neden sonra elli mumluk ampulün güneşe karşı direnemiyeceği bian kapı hızla açıldı, odaya üç kişi daha girdi. Üç adamdan ikisi beni kıyasıya dövenler, diğeri ise beni nezarethaneden alan yaşlı bekçiydi.

Amirin karşısında saf olmuş, hazırol'da bekliyorduk. Amir, uykudan yeni uyanmış, yarı uyuklar gibiydi. Beni göstererek:

— Bu mu? diye sordu adamlara.

İri yarı olanı:

E Evet buydu, diye söylendi.

Amir:

— Demek?

Ben de suçumun kesinleştiğini anlamıştım artık. Konuşmak bile gelmiyordu içimden. Suçsuz olan bir suçluydum. Ama, hâlâ beni yasa dışı dövmelerinin nedenini bitürlü anlıyamamıştım. Nezarethanede geçirdiğim dakikaların unutulmayacak kadar derin, acılı olduğunu anımsıyarak. «Neymiş benim suçum?» diye sormuştum bikez. Adamlar üstüme doğru yürümüştü:

— Daha ne olsun be? Bir de önünde eğilseydik bari.

— ...

— Adalet var, adalet. Burası adalet ocağıdır, haklı haklıdır, haksız...

— Suçum?

— Bakın şuna suçunu bile bilmiyor.

— Belâ kardeşim.

Görevli bana:

— Düşün bakalım, belki bulursun.

— Neymiş yahu suçum söyleyin de...

Kısa boylu, kabak kafalı görevli dik dik baktı:

— Düşünnn... Düşün bakalımmm...

Neyse Hüsrev Beyciğim, «ulan» diye giriştim söze. Daha doğrusu dürüz hırsızları yakalıyamazken, haklıyı haksız, haksızı haklı yapan sizler değil misiniz?. Mazlumun ahını alan, benim gibi suçsuzları saatlerce nezarethanede tutan, ve de sokak ortasında n'olduğu belirsiz heriflerden boşu boşuna dayak yedirten sizler değil misiniz? Söyleyin bakalım? Ulan sizler değil misiniz?..

Kendimi çok zor tutuyordum. Bağırıyordum. Ağzımdan köpükler geliyordu. İri kıyım adamın üstüne yürümeye başladım. Korkudan kapının olduğu yana doğru seyirtti. Kapıyı açacağı yerde, çelik evrak dolabının kolunu yokluyordu. Dolabın kapağını açamadığı gibi kol'da elinde kalmıştı. Öylesine cesurdum, bikez vurunca ardı kendiliğinden geliyordu. Amir, durmuş bizleri izliyordu, gözleri donuklaşmış kinle bakıyordu. Dışardan yardım ister gibi bir hali vardı. Kıyasıya vuruyordum beni döven iri kıyım herif. Hızımı alamadığımdan olacak, naralar savuruyordum. Tekini yere serdim, diğerine de el ense giriştim. Daha ensesine dokunmamla kendiliğinden tuş oldu. Amir bile gözlerine inanamamıştı! Değme boksörlere, değme güreşçilerimize taş çıkarışıma.

Uzatmıyalım, daha sonra gözlerim kararmış, midem bulanmış, olduğum yere serilmişim. Hiç bişeyin farkında değilim. E, yaş kemâli buldu, soluk alamaz oldum artık. Nerede o gençlik Hüsrev Beyciğim? Üç, beş gün sonra da esas suçlu yakalanmasın mı! Senin ki öyle yakayı ele vermiş, sorma gitsin... Eh o zaman iyice «pes,» dedim.

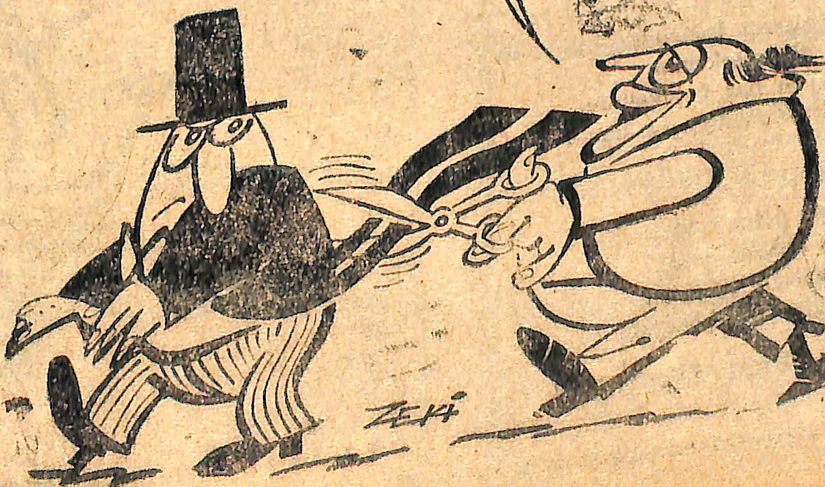
Hüsrev Beyciğim, günlerce yediğim dayakların acısını ne ettiysem unutamadım.. Sen olsaydın kendini, «Dünyanın en haksız yere dayak yiyen adamı ilân etmez miydin?»

Şimdi bir kolum tutmuyor, sağ bacağım aksak, gözlerimin altı da mosmor, doktordan üç aylık raporluyum.

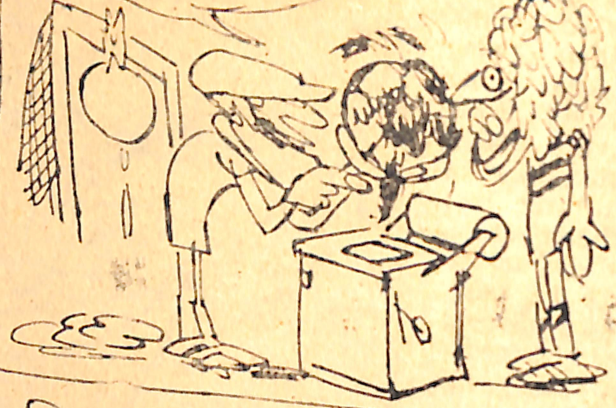
Nerden bilim ben kırmızı gömlekli birini aradıklarını? Aksilik... Benim sırtımda da kırmızı çizgili bir gömlek yok mu o gün.

Ah Hüsrev Bey, ah!...

Mehmet SEMİH

TAŞLAMALAR..

GİDİYORUM

Sındırgı Yaylabayır Köyüne hukuk dışı,
Naklim yapıldı, yine derlenip gidiyorum,
Ne olacak diyorum masumların bakışı,
Size yönetmeliği, serdedip gidiyorum.

* * *

Hizmet yılım az kaldı kateyledim çoğunu,
Yirmisekiz senedir, bilmem yorgunluğumu.
Edincik Lisesi'nde okuyan çocuğumu,
Bir komşuya emanet, bırakıp gidiyorum.

* * *

Şirin Bandırma'mızdan selam sayın valime,
Yolun sonuna geldim, bakılmadı halime.
Vicdan, kanun yok oldu ibret olsun aleme,
Yine de görevimi, devredip gidiyorum.

SÜRGÜNNAME

Koltuk sülüklerini ibretle seyrederim,
Kıyım makineleri, birgün kırılır derim.
Sındırgı Yaylabayır Köyüne naklim çıkmış
Bu tür tayini kendim, bir şeref addederim.

KIYIM

Bunun adı öfke, kin, kıyımdır bilinmeli,
Edincik'e ulaştı İkinci MC eli.
Yasalar unutuldu, memura her tür baskı,
Ve bu dramatik hale, sadece gülünmeli.

BAYTAR

Televizyonda açık oturum yapıyoruz.
Asayiş için acil, tedbirler arıyoruz.
Filiz gibi gençlerin vurulduğu ülkede
Zehirlenen köpeğe, baytar çağırıyoruz.

ŞARKI

Aşkla kurduk inanın biz hizmet fırkasını,
Barajlara nakşettik, MC nin markasını.
Şu anda vatandaşlar yurdun her beldesinde,
Şevkle söylüyor (Her Yer Karanlık) şarkısını.

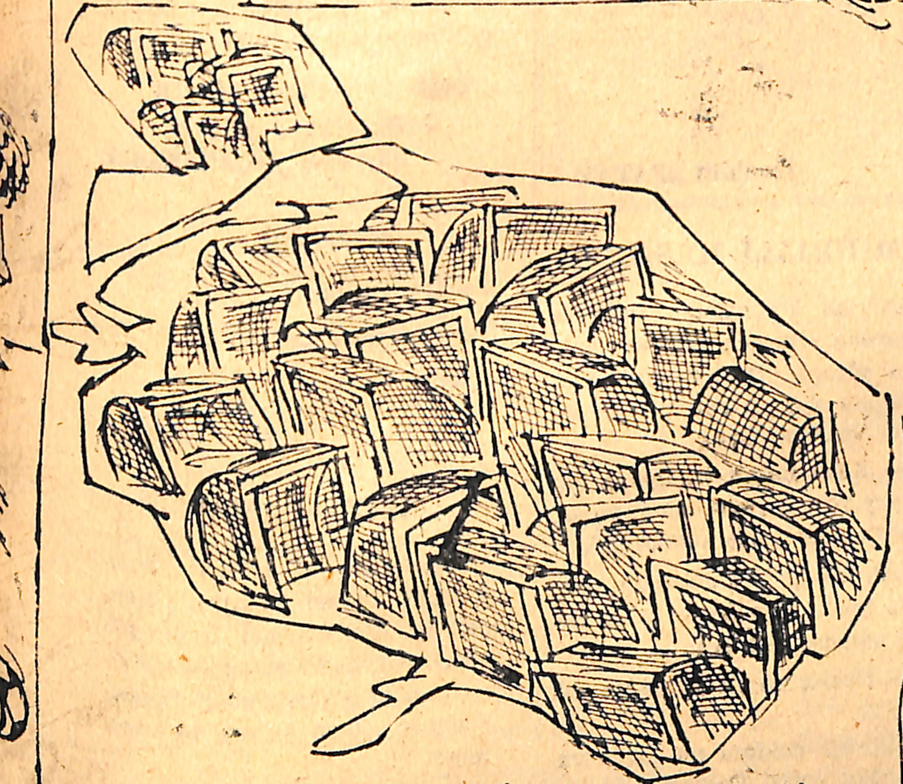
DÜA

Ne olur ağlamazsam daima gülebilsem,
Aradığım bir şeyi anında bulabilsem.
Edincik'ten Sındırgı Yaylabayır Köyüne,
Akaryakıta bir zam olmadan gidebilsem.

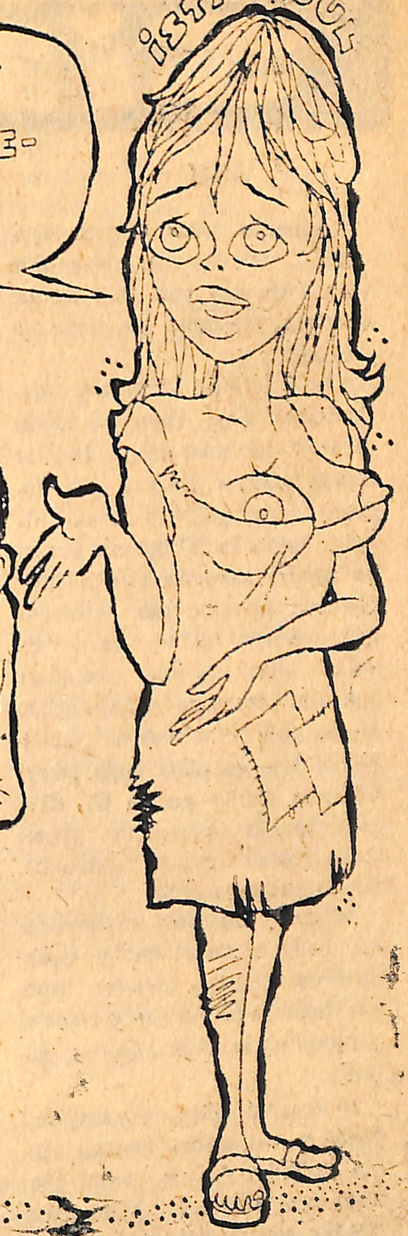
Fuat ERTEKİN

«ŞEHİR VE ADAM»!

AFERİN SANA

Sevgili vatandaş, sözüm var sana
Biraz olsun şimdi kulak ver bana
Kaza ve belâlar sardı bu yurdu
Hâlâ yaşıyorsan afferin sana.

Bakın şu sokakta bir yığın gence
Okumak dediğin oldu işkence
Bir cüzdan paraya patlar eğlence
Gülebiliyorsan afferin sana.

Yoğurt çalkalanıp ayran oluyor
Perde de hatunlar üryan oluyor
Kimi kızıp kimi hayrn oluyor
Bakmayabilirsen afferin sana.

Habersiz yaşarız biz tamtamlardan
İleriyiz elbet tüm yamyamlardan
Fireni patlayan bunca zamlardan
Ezilmiyor isen afferin sana

Dağ - taş inler at kişnemesiyle
Kamçı şaklaması ve nal sesiyle
Muhteşem beygirin bir çiftesiyle
Nakavt olmuyorsan afferin sana

Ses yükselir birden: «Ey yüce başbuuuu!..»
Dereler, tepeler dolar taşar: «Uuuuuuu!..»
Dan, dun sesleriyle dehşet ve korku...
Kopmuyorsa ödün afferin sana.

Aylıkla geçinen küçük memursun
Dokunma eşyalar dengiyle dursun
Yaz, kış demeden hep, kayar durursun
Kaymıyorsan eğer afferin sana.

Sabaha yemeğe aş bulamazsın
Doludur her traf, boş bulamazsın
İşçiysen torpilsiz iş bulamazsın
Bulabiliyorsan afferin sana.

Küçük esnaf isen küçük balıksın
Koskoca denizde bir lokmalıksın
Yırtık bulamayan bir yamalıksın
Sürünmüyor isen afferin sana

YAŞAR'ım çiftçiysem toprak bulamam
Ortada kalmışım yatak bulamam
Yazın soğuk, kışın sıcak bulamam
Dayanıyor isen afferin sana.

YAŞAR HADİ ÖNDER

...ki

...yapıldı. —

Sizin İçin...

AŞK

İnsanoğlu aşkın tarifini yapadursun, aşk uğruna insanların yapmadığı şey yok. Ben de siz okurlara yaşanmış bir olayı anlatacağım:

Köyün birinde hangi köy olduğu önemli değil. Yalnız bu köyde yıllardır dumanlar tezek, tarlalar toprak kokuyor. Herşey aynı, değişen birşey yok. Ali isimli bir genç, Fatma isimli bir kızı sever. Bu sevme zamanla karasevdaya dönüşür. Ailesine kızı istemesi için yalvarır. Ali'nin ailesi, Fatma'nın ailesi ile küs oldukları iiçn kızı istemeye yanaşmazlar. (Tıpkı yerli filimlerdeki gibi!) Ali'nin tüm çabaları boşa çıkar. Sonunda aklına parlak bir fikir gelir. Köyün yakınından geçen Kızılırmak'a kendini atacaktır. Suyun kenarına gelir.

Ali'nin ortadan kaybolması köy halkı arasında endişe uyandırır ve aramaya çıkarlar. Irmagın kenarında Ali'nin elbiseleri bulunur birde kâğıt bulurlar. Kâğıtda:

«Fatma'sız dünyada yaşayamıyacağını ve kendini ırmaga attığı» yazılıdır. Ali'nin ceseti tüm aramalara rağmen bulunamaz. Arkasından agıtlar yakılır yas tutulur.

Aradan bir iki hafta geçtikten sonra bizim Ali köye çıkagelir. Oğlunu karşısında gören anne - baba sevinçten deliye dönerler. Hemen o gün Fatma istenir davullar çalınır ve düğün başlar.

Peki diyeceksiniz Ali ölmedi miydi? Ben ölmesini istemediğimden değil Ali'nin kurnazlığından. Hani ırmagın kenarına gitmiştiya tıpkı suya girecekmiş gibi soyunmuş elbiselerini kenara bırakmış birde not bırakmış sonra kimseye görünmeden şehire kaçmış...

İşte böyle; Aşk herzaman öldürecek değilya arada sırada böyle şaka da yapar!..

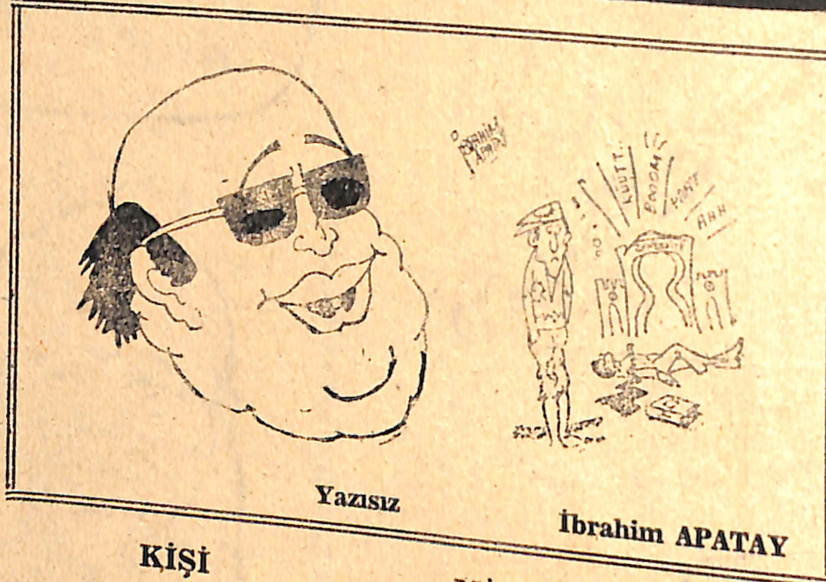
Attila UÇAR — KAYSERİ

⁂

KİM KORKAR HAİN KURTTAN

Kurak topraklar örneği,
Çatlak çatlak dudaklarım..
Anadoluma kanamıyorum!
Kimse kovamaz beni,
Bu kutsal yurttan...
Anadolum uğruna
Kelleyi koltuğa almışım
«Kim korkar hain kurttan»

Veysel KARASOY

Yazısız — İbrahim APATAY

KİŞİ

İster erkek olsun, ister dişi
İnsanca yaşamalı kişi.

TESTİ

Lâf atmayın dostumuza
Gözdikmeyin postumuza
Fazla gelmeyin üstümüze
Taş koyarız Testinize...

DEVAM

Oğlum Zühtü
İşler kötü
Tekel'e Zam!
Kafa çekmeye,
Devam...

Kadir ESEN

MIŞ - MUŞ - MİŞ

Seviyormuş
Hiç unutamıyormuş
Dayanamıyormuş!
Çok aramış
Bulamamış
Mış - Muş - Miş
Haltetmiş!
Niye beni sevmiş
Bunca Zengin
Dururken...

Kadir ESEN

MİHRİALİ MESHEBİ

Mihriali kardeşinin kulağını muayene ettirmek için onu doktora götürür. Doktor kardeşinin kulağına alet yerleştirip iyice inceler ve Mihrialiye:

— Kardeşinizin kulağında hiç birşey yok, hastalık falan arama. İnanmazsan gelde kendin bak.

Mihriali gelip kardeşinin kulağına takılı alete bakar fakat birşey anlamaz doktora:

— Hakikaten bir şeycikler yok der.

Mihriali doktora ne ücret vereceğini sorar. Doktorun 40 lira demesi üzerine 20 lira çıkarıp doktora uzatır. Doktor şaşkın mihrialiye:

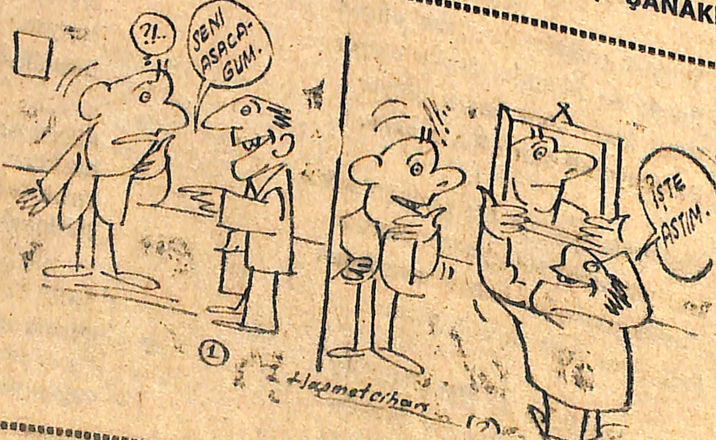
— 40 lira dedim duymadın mı!

—Ama doktor bey muayeneyi ortak yaptıkya, senin hakkına 20 lira düşer. Doktor iyice kızarak:

— Hangi meshebtensin sen böyle defol karşımdan! diye Mihrialiyi kovar. Mihriali kardeşiyle kapıdan çıkarken.

— Doktorbey ben mihriali meshebindenim mihriali diyerek kapıyı kapatır.

Hasan SÜMER
Gedik Köyü Öğretmeni
Bayramiç / ÇANAKKALE

Haşmet CİHAN

KRAVAT

Memura sormuşlar.

— Sen niye kravat takarsın?

Memur derin bir iç çekerek cevap vermiş.

— Neden olacak sağa sola borçtan kurtulup iki yakamızın biraraya geleceği mi var? Onunla sıkıpta iki yakamızı biraraya getirmeye çalışıyoruz!..

Hasan SÜMER
Gedik Köyü Öğretmeni
Bayramiç / ÇANAKKALE

ZAMLAR

Zamlar, zamlar...
Yüreğimizden kanlar,
Damlar damlar!.

Veysel KARASOY

KIYASLAMA!

Mersin'de yaz tatilinde buluyordum. Teyzemin oğlu Mehmet'de Almanya'dan izinli gelmişti. Hoş-beş ten sonra Mersin'i gezmeye başladık. Konuşmalarını aynen sizlere aktarıyorum:

— «Dezzeoğlu Toraslardan geçerken korkudan adamın ödü patlıyor. Dağın bir tarafını öbür tarafa dökmüşler. Bir araba bile zor geçer. Daracık. Alamanya'daki yolları görecen Dezzeoğlu top shası gibi. Tabi çayırlık değil. Beton hemde çizgili. Valla Dezzeoğlu bu Torosların yolunu bana verselerdi onlardan iyi yapardım!»

Denize girdik yine başladı söylenmeye:

— «Dezzeoğlu bu deniz niye bu kadar duzlu, niye dalgalı? Alamanya'daki suların duzu yok!

Bizim Mehmet'e bir dondurma ısmarladık. Bizim Mehmet buna da birşeyler söyledi.

— «Bu niye akıyor dezzeoğlu. Alamanya'daki dondurmalar ağzına aldın mı sakız gibi yapışıyor. Üstüne kaymak bile çalarlar. Dondurmaya bile hile yappıyorlar.»

Mehmet'in bu anlattıkları görebildiklerinden sadece bir kaçı. Teyzemin oğluna bir cümlede ben yazayım:

Almanya ile bizi kıyaslarsan senin anlatım tarzın gibi ortaya hem gülünç hemde yürekler acısı sorunlar çıkar, sen eniyisi dondurmanın akmasına bakma-

ANKARA'DA KİMLER NEREDE OTURUR?

Kasaplar — Etlik'te
Manavlar — Ayvalı'da
Sebzeciler — Bahçelievler'de
İşçiler — Emek'te
Şoförler — Dörtyol'da
Terziler — Dikimevi'nde
Sütçüler — Mamak'ta
Palavracılar — Çankaya'da
Anahtarcılar Dışkapı'da
Eşekler — Samanpazarı'nda
Atlar — Hipodrum'da
Hastalar — Sıhhiye'de
Ebeler — Saimekadın'da
Hamileler — Doğumevi'nde
Sarhoşlar — Ayaş'da
Turistler — Çinçinbağları'nda
Futbolcular — Kale'de
Körler — Aydınlıkevler'de
Sağırlar — Telsizler'de
Dilenciler — Ulus'da
Gençler — Kızılay'da
Yaşlılar — Gençlikparkı'nda

Kadir ESEN — ANKARA

Yazısız Abdullah ERTOĞLU

DON LASTİĞİ

Don lastiği, çıtçıtı satardı.
Kolunda bir sepeti..
Yumurtaynan, paraynan...
Sokak, sokak,
Köy, köy dolaşırdı.
Çıkınca lastikli naylon don...
İşleri sarpa sardı..
Lastikli naylon donlar..
Köy kadınlarına da yayılınca,
Kendi don bulamaz oldu ardına!.

Hilmi KURT

Foto Köroğlu — İSKENDERUN

İKİ ÇOCUK

Bir köşede iki çocuk,
Birinin elinde dondurması,
Öbürü mahsun bakışlı,
Arada bir ona da yalatıyor..
Mahsun çocuk daha isteyince,
Kaytarıyor.
Gözü dondurmada..
Çocuk ağlamaklı,
— Babam Almanyadan
Gelsinde, gör...
— Ben de alır, sana vermem diyor.
Yıkılmış Yapıların arasından;
Mahsun çocuk...
Kaçan çocuğa ve dondurmaya..
Bakıp, bakıp ağlıyor.

Hilmi KURT

Foto Köroğlu — İSKENDERUN

HANGİSİ BÜYÜK?

Halkın sorunlarını yerinde görmek ve incelemek amacıyla köyleri dolaşıyordu. Bu arada bazı bucaklara da uğruyordu. O bucak halkının da dert ve sorunlarını dinledikten sonra gitmek üzere yola koyulacakken yanına yaşlı bir kadının geldiğini gördü. Arabasını durdurdu ve kadını bekledi. Kadın iyice yaklaştı ve:

— Oğlum sen kaç yıl okudun, diye sordu. Görevin nedir?

— Yüksek okulu bitirdim ana, valiyim, dedi.

— Vah vah yavrucuğum. Bir iki yıl daha okuyup bir başçavuş olamaz mıydın?.

Hüseyin DENİZ
Aziz Bakkaliyesi eliyle
Ceylanpınar — URFA

İSTEMEZÜK

Yumuşak koltukta oturan
Kalantör ve de parlementer
Biri, hiddetle
Cümlemize sordu:
— Ne demek istemezük?
Yanıtladık:
— Elbette istemezük...
Zira gerimize
Fena saplandı kazık!

DÖNÜYOR, DÖNÜYOR

Dünya dönüyor
Dünya
Alavereler dalavereler dönüyor
Ücretlilerin aylığı kuşa dönüyor
Pikapta plâklar dönüyor
«Bu ne biçim dünya kardeşim..»
Daha neler neler dönüyor
Dönüyor, dönüyor...
Çok içmişim başım dönüyor!.

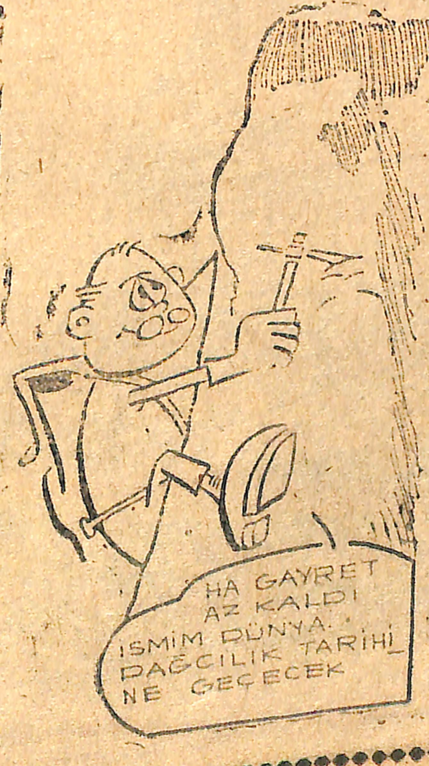
Veysel KARASOY

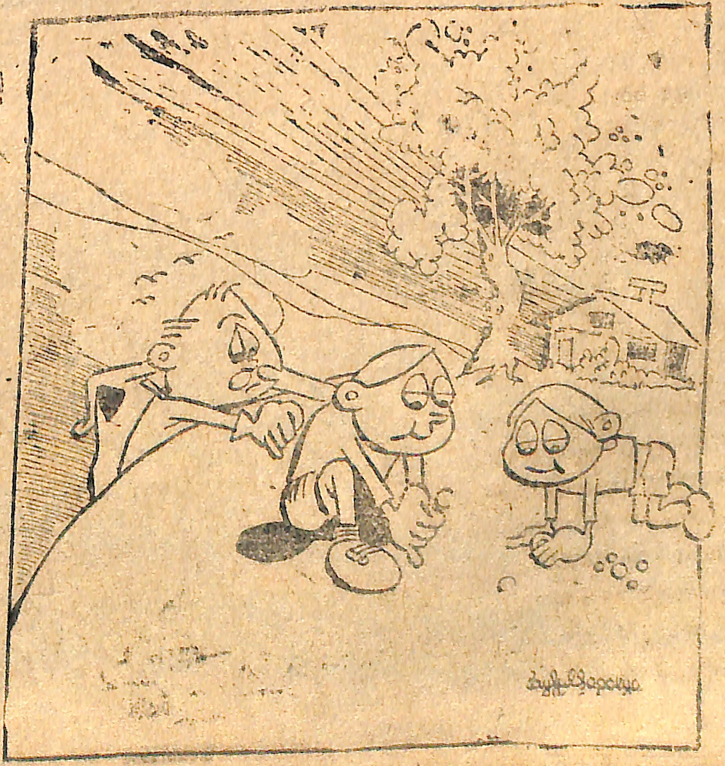
EVLER

Duvarları çamurla sıvanmış,
Üstleri çorakla kaplanmış,
Pencereleri hiç açılmamış,
İnsanlığa küsmüş evler.
Kat kat yükselmiş,
Gökyüzüne uzanmış,
Asansörle donanmış,
İnsanları sarmış evler.
Duvarı yıkılmış,
Kapısı çürümüş,
İçi su ile dolmuş,
Karanlık dolu evler.
Mutfağı bir yerde
Yatak odasında aynı yerde
Tuvaleti sorarsan
Tuvaleti arazi olmuş evler.

Attilâ UÇAR

Spor

ALİ KEMAL «HEDEFİM GOL KRALLIĞIDIR!» DEDİ

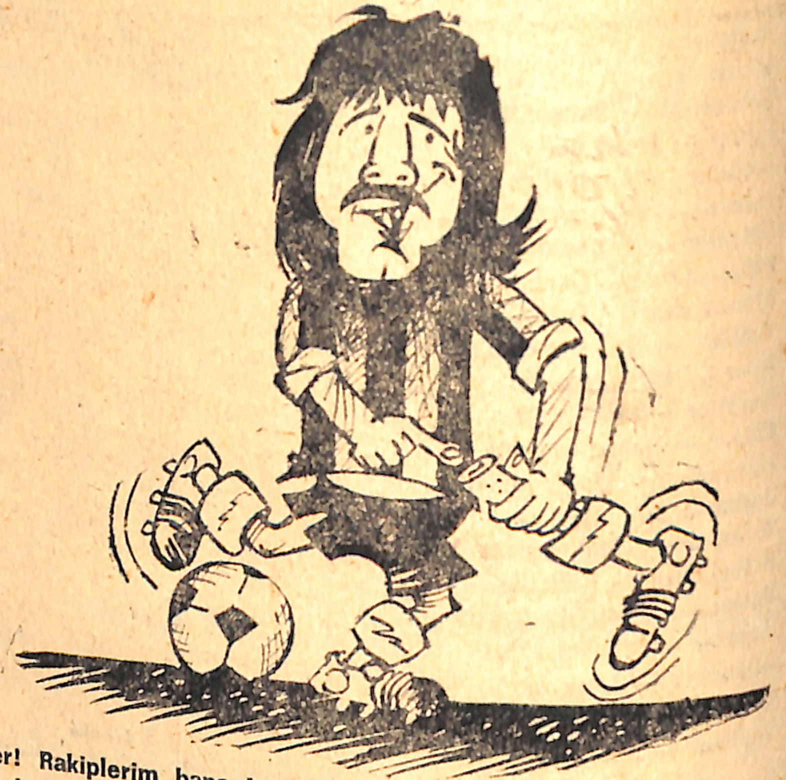
SON iki yılın şampiyonu Trabzonspor'un acar ve de hızlı kaçar futbolcusu Ali Kemal, «Rakiplerim oyun oynama yerine bana tekme atmayı tercih ediyorlar» demiştir.

Geçen gün, rakip bir futbolcuya «var mısın bir poker'e?» demiş.. demiş ve tekmeyi yemiş Ali Kemal. Oysa tekme atacaklarına oyun oynasalar daha neşeli olmaz mı Ali Kemal'le?..

«Demek sana kâğıt oyunlarında da tekme atıyorlar?» diye soran gazeteciye, «Atıyorlar abi» demiş. «Benimle nedense oyun oynamak istemiyorlar. Bu sezon beni tekmelerle de durduramıyacaklardır.» «Kâğıt oyunlarında mı?»

«Hayır abi, kâğıt oyunlarına boş ver, poker oynamasam da olur. Ben futbolcudan söz ediyorum. Futbol bizim ekmek paramız abi. Ha, ne diyordum?.. Bu sezon beni tekmelerle de durduramıyacaklardır. Bu sezon uyandım abi, tedbirimi aldım. Bundan böyle sahaya üç bacakla çıkacağım. İkisi ile top koşturacağım... Üçüncü bacağı tekmelere hedef yapacağım. Vursunlar inekler! Rakiplerim bana istedikleri kadar tekme atabilir. Ağzımı açıp tek kelime laf edersen bana da (ALİ KEMAL!» demesinler!...

Onlar bana tekme atarken bende istediğim kadar gol atıp, gol kralı olacağım. Hedefim gol krallığıdır!»

BEKLE VE GÖR

Maç biletlerine de zam yapılacakmış. Buna seyircinin tepkisi büyük olmuş. Ne demiş seyirci, biliyor musunuz? «Futbola da zam yapın» demiş..

Haksız mı seyirci? Elbette haklı. Ancak, futbola zam nasıl yapılır bizde? Bunun için seyircinin uzun zaman beklemesi gerekir.

Lig maçları bitmek üzere iken, kupa maçları da en heyecanlı döneme gelir. Yani final maçları başlamış olur!.. İşte kupada finali oynayan iki takım çok kez, iki defa karşılaştıkları halde yenişemezler. Bu durumda maç onbeşer dakikalık iki devre halinde yarım saat uzatılır.

İşte bizde futbola böyle zam yapılır. Bunun için de seyircinin kupa maçlarının finalini beklemesi şart! Aksi halde futbola zam yapıldığını göremez. Ne var ki, maç biletlerine yapılan zam'ı görmesi için beklemesine gerek yoktur seyircinin!... Takarlar fişi bitirirler işi!.

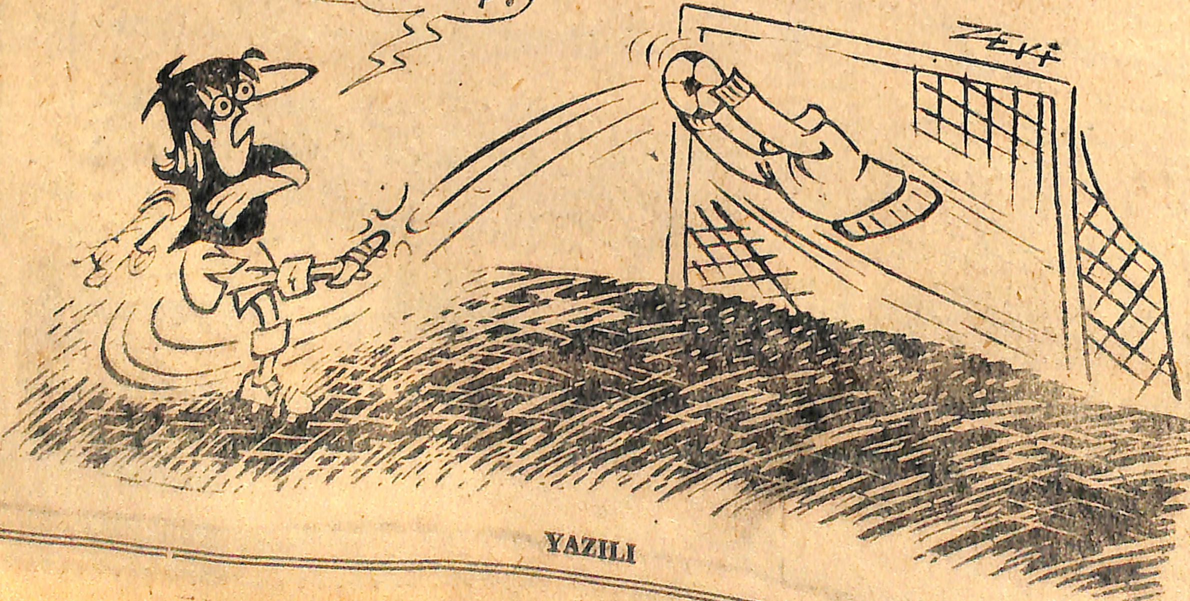
Göz dikenler!

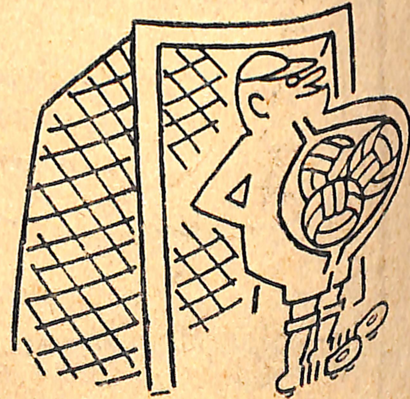
Şampiyonluğun, bu yılda bir numaralı adayı Trabzonspor'muş. Şampiyonluğa göz dikmiş.
İki numaralı aday herhalde Fenerbahçe'dir.. O da Şampiyonluğa göz dikmiş.
Üç numaralı aday Galatasaray.
O da şampiyonluğa göz dikmiş.
Dört no'lu aday bu durumda Beşiktaş oluyor... Durur mu?..
O da şampiyonluğa göz dikmiş...
Eeee... «Futbol» denen oyun da görerek oynanır. Şimdi bizdeki maçların neden (KÖR DÖĞÜŞÜ) şeklinde sürüp gittiğini anlıyorsunuz değil mi?..

ÇOK DOKUNMUŞ!

Top sahasının önünden geçen bir milyoner, bir topun peşinden bir sürü insanın koştuğunu görünce, şoförüne:

«Bunların top alacak paraları yok galiba.. Ben burada ineyim, sen git, şu garibanlara beş-on top al da gel!» demiş.. Milyonere, bir topun peşinden bir sürü insanın koşması çok dokunmuş.

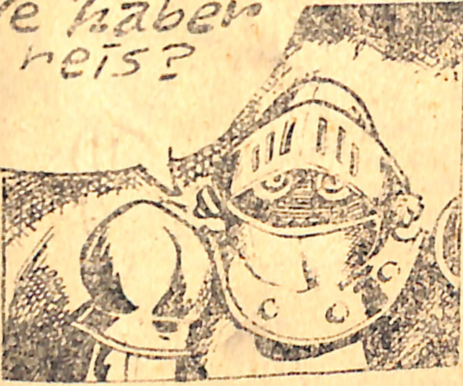

Hakem bey, bana da kırmızı kart göster!

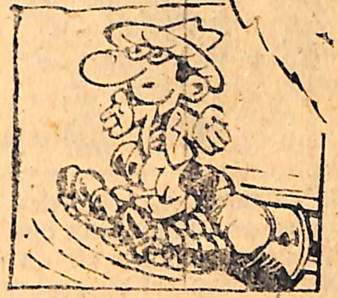
Arena mı burası?

Futbolcu, kırmızı kartı görünce azgın bir boğa gibi saldırdı hakeme.

Takım arkadaşı, «Burası arena mı hakem bey?» dedi.

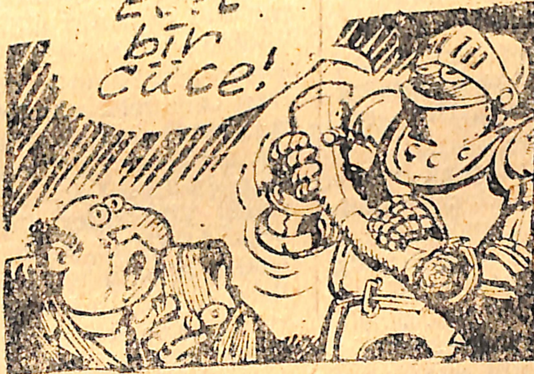

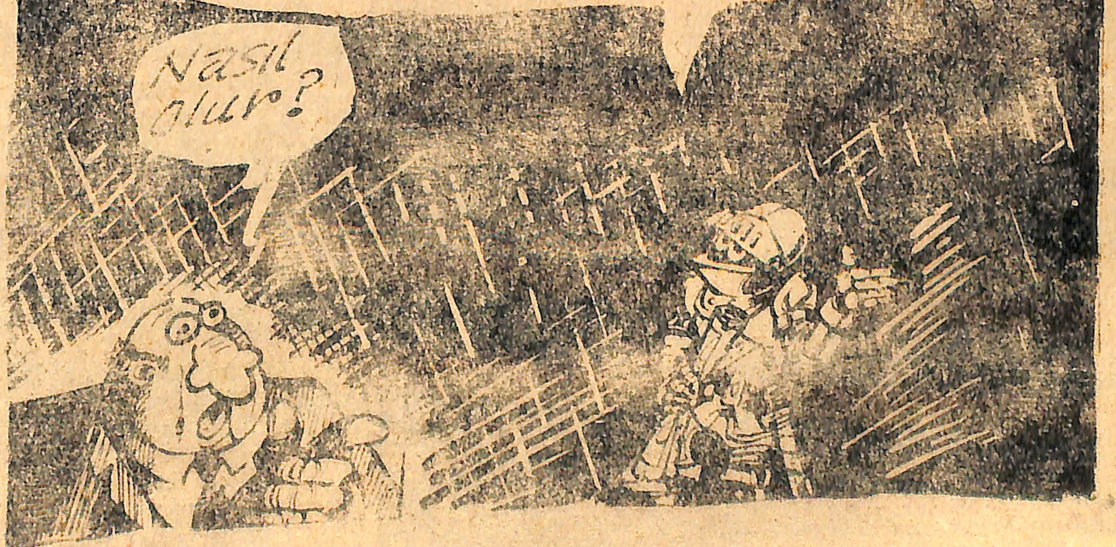

Çok Ciddi Bir Hikâye

Kendi düşen ağlamaz!

JEAN Lemercier, eski Vilomotier şatosunun paslı demir kapısı önünde bir an hareketsiz durdu. Ünlü bir soylu ailenin iflas etmiş son kollarından biri olan marki dö Vilomotier'nin şatosu gerçekten de döküntü halindeydi. Devrim ile sülalenin çoğu ya darağacını boylamış, yada açlıktan ölmüştü.

Nasılsa sağ kalan Horace dö Vilomotier ise, debdebeli günlerin anısını taşıyan, çatlak duvarlarından rüzgârların püfür püfür estiği, delik damından suların aktığı, bakımsızlıktan çökmeğe yüz tutan aile yadigârı şatoda kızı Heloise ile insanlardan uzak, yokluk ve kin içinde yaşamını güçlükle sürdürüyordu.

Sıvasız duvarlarını yabani sarmaşıkların sardığı, kırık panjurların tahta parçaları halinde sarktığı, köşeler boyunca uzanan yer yer kopuk boruların bir zamanlar su olukları oldukları tahmin edilen çinko sallantılarının rüzgârlarla çıkardığı seslerde, orada oturanların sefil yaşam öyküsü dinlenir gibiydi.

Bahçeye gelince, vahşi bir ormandı artık orası. Küçük park yollarını otlar bürümüştü. Hiç bir ziyaretçinin ayak atmadığı nasılda açık bir şekilde görülüyordu! Marki Vilmotier kimseyi davet etmiyordu evine. Dünyadan ayrılmıştı sanki. Bundan memnundu da. Sefaletini sakladığına inanmak bir iç huzuru sağlıyordu onda. İpotekli şatosunu çevreliyen toprakları ortakları ortakçıları kiraya vermiş, oradan sağladığı üç beş kuruşla boğazlarını zar zor doyuruyorlardı.

Bununla beraber, köylüler onu her zaman sayın marki diye selamlıyorlardı. Ne kızı Heloise, nede kendisi, kimseyi sevmiyorlardı. Bencil, kibirli insanlardı. Bencil, kibirli insanlardı. Heloise'in yüzü güzeldi ama ruhu kara ve çirkindi. Böylece, baba kız, baba kız, tam bir yalnızlık içinde kapandıkları şatolarında her geçen günle biraz daha fakirleşiyorlardı.

Kısa bir düşünceden sonra, 'ean Lemercier acı dolu bir alayla:

— İşte, zamanında muhteşem olan bu şatoda sana acı çektirenler yaşıyor hala anneciğim, diye mırıldandı. Tanrının adaleti boş bir kelime değil. Her şey ödenir bu dünyada.

Düşüncesi, artık toprak olmuş olan aziz varlığı gözlerinin önüne getirdi. Ölmek üzreyken anlattığı acıklı macera kulaklarında çınladı. Annesi saf bir genç kızken, güzelliği ve fakirliği, zengin ve ahlâkı kötü soylulara avlanacak kolay bir av gibi göstermişti onu. En büyük mutsuzluğuda, Horace Vilomotier'ye rastladığında birbirlerine aşık olmalarıydı. Küçük marki — babası Hektor Vilomotier'den ayırmak için onu böyle çağırırlardı — o çağlarda bu fakir kızla evlenmekte istemişti. Duygularında içtenlik vardı ama ailesine bağlıydı ve bu evliliğe onların karşı koymalarına boyun eğdi. Elvire Lemersier'yi terketti. Oysa ki bir çocukları olacaktır.

Ufak bir terzi olan Elvire zor günler geçirdi. Ama güçlüydü. Kendilerini tanımayan bir memlekete giderek oğlunu dünyaya getirdi ve ona babasının soy adını, Lemercier'yi verdi. Olağan'üstü bir çalışmayla, didindi, çırpındı ve onu iyi bir şekilde yetiştirdi, kimya mühendisi yaptı. Neşeli ve güçlü bir genç olan Jean şanslıydı. Bir petrol kralının yanında bulduğu iş sayesinde kısa sürede üne ve servete ulaştı. Ama ne yazıkki bu mutlu günler gençliğinde fazla yıpranmış olan Elvire'ye bozulan sağlığını geri veremedi. Ölmeden önce, otuz sene büyük bir dikkatle gizlemiş olduğu sırrı oğluna açıkladı.

— Oğlum, sen bir markinin oğlusun. Babanın halâ atalarının şatosunda oturduğunu sanıyorum. Oraya git ve kendini tanıt. Onu suçla, gözlerinde vicdan azabı okursan intikamını almış olursun.

— İntikamını alacağım anneciğim, yemin ediyorum, diye Jean Lemercier cevap verdi. Ve intikam günü yaklaştı. Genç kimyağer, Horace dö Vilmotier hakkında sıkı bir eleştirmeye geçti. Bütün borçlarını öğrendi, borç senetlerile beraber, şatonun ipotek senedini de satın aldı. Horace Vilomotier sadece, borçlarının ödiyeceği adamın bundan böyle Jean Lemercier adlı biri olacağını öğrendi ama bu ad ona hiç bir şey hatırlatmadı. Kasabalılar gibi, o da Jean Lemercier'nin yeni Marki Vilomotier olduğunu bilmiyordu. Onun, kendi öz oğlu olabileceği aklından bile geçmedi. Uzun yıllar, otuz sene geçmişti aradan, Lemercier adıda kafasından silinip gitmişti çoktan.

Noter tarafından geldiğini söyliyen bu genci istemiye istemiye içeri aldı Horace. Yırtık pırtık eşyalarla dolu çalışma odasındaki koltuklardan birini oturması için işaret etti.

Jean, zayıflamış, çökmüş bir ihtiyar olan babasını merakla inceledi.

— Ne istiyorsunuz? diye kuru bir sesle sordu horace.

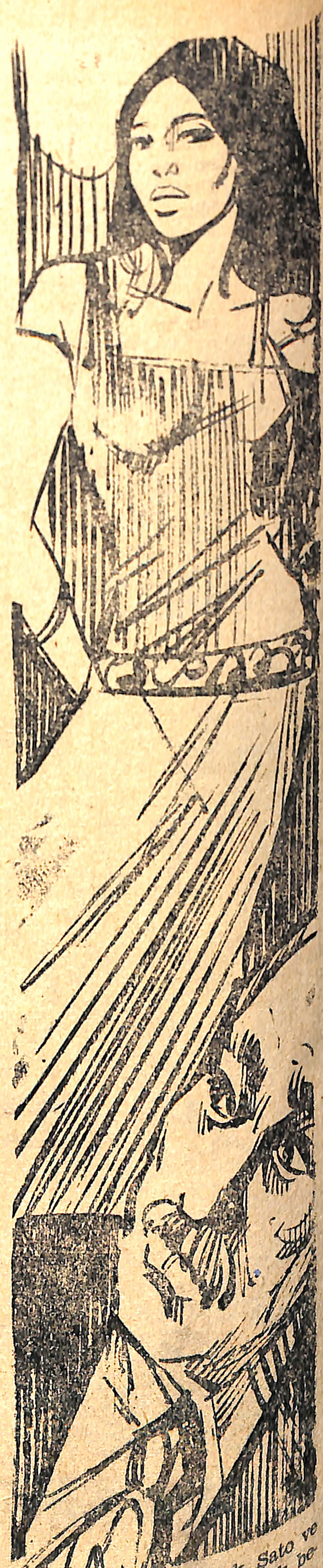
— Adım Jean Lemercier, dedi delikanlı. Bu ad size bir şey hatırlatmadı mı? Annemin söylediğine göre, sizin yirmi yaşınızdaki portrenizmişim...

— Anneniz mi dediniz?... yani... siz... siz...

— Elvire Lemercier'nin ve sizin oğlunuzum.

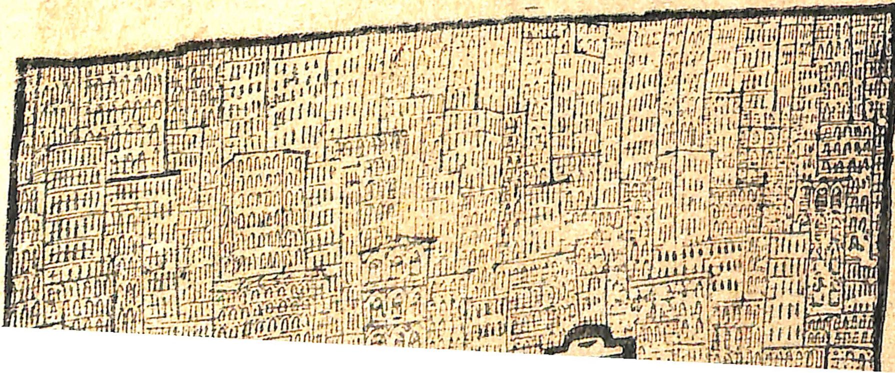
— Ah, anladım. Sizi o mu gönderdi?

— Hem evet, hem hayır. O öldü. Ama size ait her şeyi onun ağzından öğrendim.

bil olduğu kadar çabuk. Şato ve civarındaki topraklar artık benimdir. Bütün ipoteklerinizi satın aldım. Noter'den gerekli bilgiyi alabilirsiniz.

— Neticede, beni kendi evim- ... diyorsunuz de- ... ki?.

dı. Bu hikâyeden neden bana hiç bahsetmediniz? Gençlik hatanız yüzünden sizi azarlıyacak değilim ama bu bize çok pahalıya mal oldu. İşte şimdi hiç bir şeyi bağışlamıyan bir yaratık karşısındayız. Ah, ondan nefret ediyorum... Elimden gelse, onu öldürürüm... O ölünce, bizi kim buradan çıkarabilir ki?

— Varisleri, zavallı kızım.

— Var mıki?

— Bilmiyorum. Ama notere sorarak öğrenirim. Hem, buna hakkımda var sanırım. Yakında, çok yakında...

Ertesi sabah, Horace dö Vilmotier, noter ile yaptığı konuşmada şunları öğrendi: Deniz aşırı bir memleketten gelen yabancının kimsesi yoktu, bekârdı. Bir Marki dö Vilmotier olduğu bilinmiyordu. Şatoyu ve kendisine ait ipotekleri satın almasına gelince, bir amatör kaprisi olarak adlandırıyordu.

Helloise babasına dönerek:

— Şu halde? diye sordu. Aziz ağabeyim bizi şatodan attıktan sonra kim olduğunu açıklayacak mı?

— Sanmıyorum. Bu yönde hiç bir şey söylememiş. Akrabalığımızı kimse bilmiyor.

— Öyleyse, öldüğü takdirde, hiç kimse çıkıp mirasına konmıyacak.

— Yanılıyorsun: Mirası doğrudan doğruya devlet hazinesine girecek o zaman. Yani senin anlıyacağın, ölümü de bizim işimize yaramıyacak.

— Neden yaramasın: Onunla olan yakınlığımızı ortaya koyarız o zaman. Sen babası, ben de kız kardeşi olduğuma göre, her şeyi bize kalacak. Son şansımız bu.

— Haklısın. Bu işi ben üzerime alıyorum.

Horace Vilmotier derhal bir plân hazırladı. Oğlu yeniden gelecekti şatoya. O zaman eski silahıyla onu öldürecekti. Savunması da şöyle olacaktı: (Evden çıkmam için ısrar ediyordu. Sonra beni öldüreceğini söyliyerek üstüme yürüdü, korktum. Ben de onu korkutmak için silahımı çektim. Dolu olduğunu bilmiyordum. Kurşun beynine geldi. Bu, sadece acı bir kazadır.»

Ve silaha bir kurşun koyarak çekmecesine bıraktı. Dramın son perdesini oynamak için artık Jean'ın gelmesini beklemek lâzımdı.

Oysaki, kader başka şekilde ağlarını örüyordu aynı an.

Harki, kötü niyetli plânını hazırlarken, kızı Heloise de on... kine eşi kötülükte bir baş... plân hazırlıyordu.

— Babam hiç bir işi doğru ... rüst yapamıyacak kadar g... bir adamdır, diyordu kendi ... disine. Bu işi ben üzerime alı... sam, en kısa zamanda sokak... bulacağız kendimizi. Jean'ı ... bir şekilde öldüreceğim ki, ... benim yasal savunmam olac... Buraya geldiğinde, onunla kav... ederek onu öldüreceğim. Mah... mede de şöyle konuşacağım:

(Mösyö Lemercier hakaret ederek babamın üzerine yürü..., gırtlağına sarıldı. Bu ihtiya... zayıf adamın bu darbeye daya... bileceğini düşünebiliyor mu... nuz? Dehşete kapılarak, çek... cede bulunduğunu bildiğim ... hı kaparak düşünmeden çek...

Heloise bir an durdu. Bu si... acaba hâlâ orada mıydı? Em... olmak istedi. Çekmeceyi açtı, ve oradaydı. Silahı yerinden ... rak rolünü prova etmek ist...

O an, hiç düşünmediği bir ... oldu. Parmağı tetikteyken, ay... biçimsiz bir şekilde kıvrılmış o... lan halıya takılarak düştü. ... şerken eli göğsüne çevrild... ateş alan silahla cansız bir ... halinde, kanlar içinde yere s... di.

Silah sesinin yankıları ha... şatoda dolaşınca, Horace e... şeyle odaya koştu. Yerde, kan... içinde cansız yatan kızını gör... ce, sapsarı oldu, kızının yanı... düşerek son nefesini verdi. Uz... zamandanberi kalbinden hast... dı çünkü.

Çeviren : Süheylâ AYKU...

Akbaba

Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden
Ergin Ortaç

Dizildiği ve basıldığı yer :
Akbaba Matbaası

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer Caddesi
No: 8 - 10, Daire: 3. İstanbul
Telefon : 22 18 11

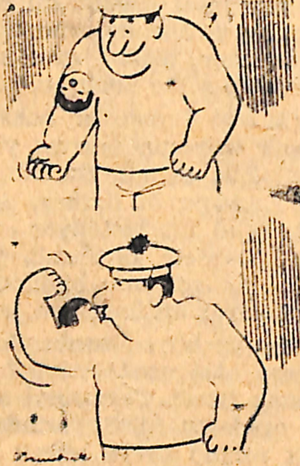
İLAN FİYATI : Kapak içi santimi 60 lira, iç sayfalar 65 ...

Fiyatı : 250 kuruş.

ABONE FİYATLARI : Yurt ... yıllığı 125.— TL. Altı aylığı 6... TL. Yurt dışı yıllığı 250.— T... Altı aylığı 125.— TL.

Dağıtım :
Hürriyet Gazete Dağıtımı A...

MİLLETLER GÜLÜYOR

Yazısız

ÖPÜCÜKLER

Öpücükler hakkında:

— Bir erkek, dedi bir gün ünlü romancı Helen Rovland, sevgilisinden aldığı ilk öpücüğü inliyerek alır, ikinci öpücüğü yalvararak alır, üçüncü öpücüğü herkese ilân eder, dördüncü öpücüğü kabul eder, beşiyciyi alır, ondan sonrakileri ise sadece tahammül eder!

TEK SÖZ

Bir genç adam, bir çiçekçi dükkânının kapısında yazılı reklâm sözü okudu (Sevdiklerinize, söyliyeceklerinizi çiçeklerle söyleyiniz.) Dükkândan içeri girdi genç adam. Tezgâhtar kıza:

— Bana bir tek gül veriniz, dedi. Çünkü sıkılgan bir bünyeye sahibim, vede onunla yeni tanıştık, pek fazla söyliyecek bir sözüm yok!...

YERİNE

Adam, elma ağacına çıkan yabancı çocuğa:

— Hey, ne işin var orada, diye bağırdı.

— Kötü bir şey yapmıyorum mösyö, diye çocuk cevap verdi. Bir elma yere düşmüştü, ben de onu yerine koymağa çıktım!...

— Gözüne girmezsen, işimiz yatar!...

TEK SES!

Genç adam garsonier kiralıyacaktı. Gezdiği dairenin sahibi sordu:

— Televizyon, yada radyonuz var mı?

— Yok, dedi müstakbel kiracı. Neden sordunuz?

— Televizyon ve radyo sesinden nefret ederim çünkü. Çocuğunuz var mı?

— Hayır.

— Çocuk sesinden nefret ederim çünkü. Horlama huyunuz var mı?

— Yok ama neden böylesine soruşturuyorsunuz?

— Uykuda çıkarılan seslerden nefret ederim çünkü.

— Bir dakika mösyö, dedi kiracı, benim ne televizyonum vardır, ne radyom çalar, ne horlamam vardır, ne çocuğum var. Tek ses, çıksa çıksa, sevgilim ziyaretime geldikçe kalbimden çıkar.

Yazısız

PESİMİST

Bir pesimist, felsefesini şöyle özetledi:

— Hayatta bir şey ümit etmezsek, hiç bir hâyâl kırıklığına uğramayız...

Dinleyicisi:

— Gerçek, diye cevap verdi. Şu halde, hiç nefes almıyalım, hiç mikrop yutmayız o zaman!

BEN DE!

Odalarını kiraya veren kadın, genç kiracısı kıza:

— Sanırım, dün gece odanıza bir erkek getirdiniz, dedi. Genç kız içini çekerek:

— Ben de öyle sanmıştım, diye cevap verdi.

ÖĞÜT!

Ruh doktoru, meslektaşlarından birine öğüt veriyordu:

— Muayenehane açarken özel olarak şunları göz önüne almalısın: Ruhi bunalımlar içinde kıvranan bir hastayı telkinle tedavi yolları ararsın. Hasta şurunu kaybetmişse, ücretini aklı başına gelmeden önce alırsın!

ÇORAP

İki gangster bir bankayı soymağa hazırlanıyorlardı. Tanınmamak için suratlarına naylon çoraplar geçirdiler. Biri, diğerine:

— Arkadaş, bak, dedi, çorabın çizgisi düzgün mü?

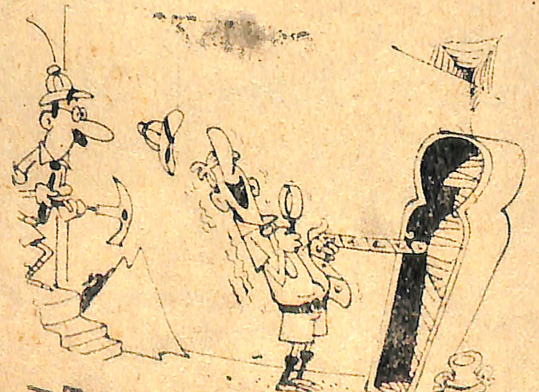
SAKIN HA!

İki kadın, çok yakışıklı bir doktorun muayene odasına bitişik bekleme salonunda sıralarının gelmesini bekliyorlardı. Biri, diğerinin kulağına:

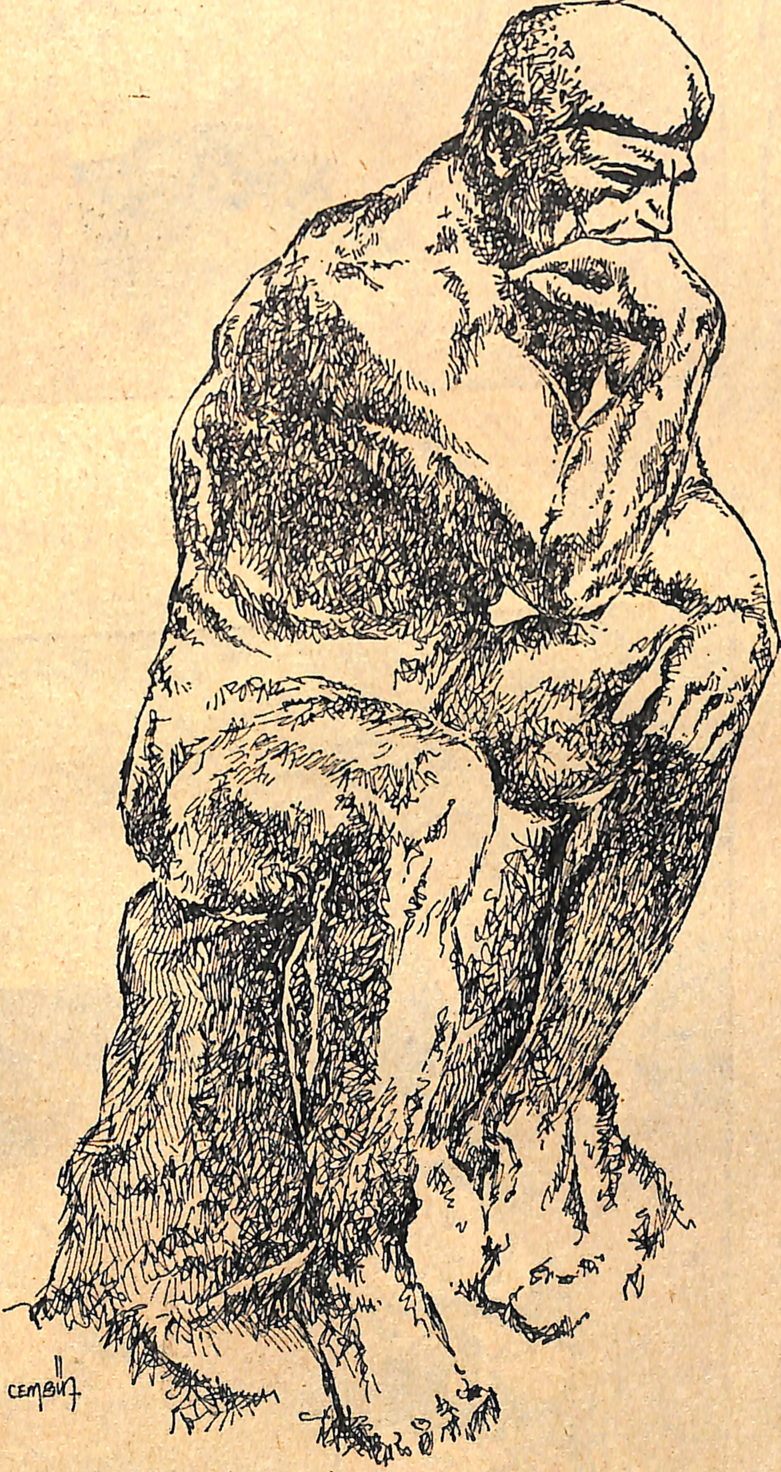
— Ona neyin olduğunu söyliyeceksin? diye sordu.

— Göğsümün sol tarafında bir sancının olduğunu, dedi diğeri.

— Sakın ha! Aksine, belirsiz şeyler söyle... Nereden ağrı duyduğunu söylemezsen vücudunun her yerini yoklar!

düşünmeyin

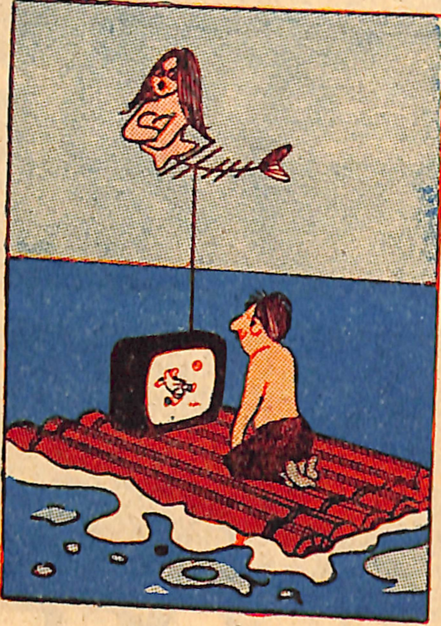
ZİRAAT BANKASI

her yerde
her zaman

SİZLERLE

Akbaba

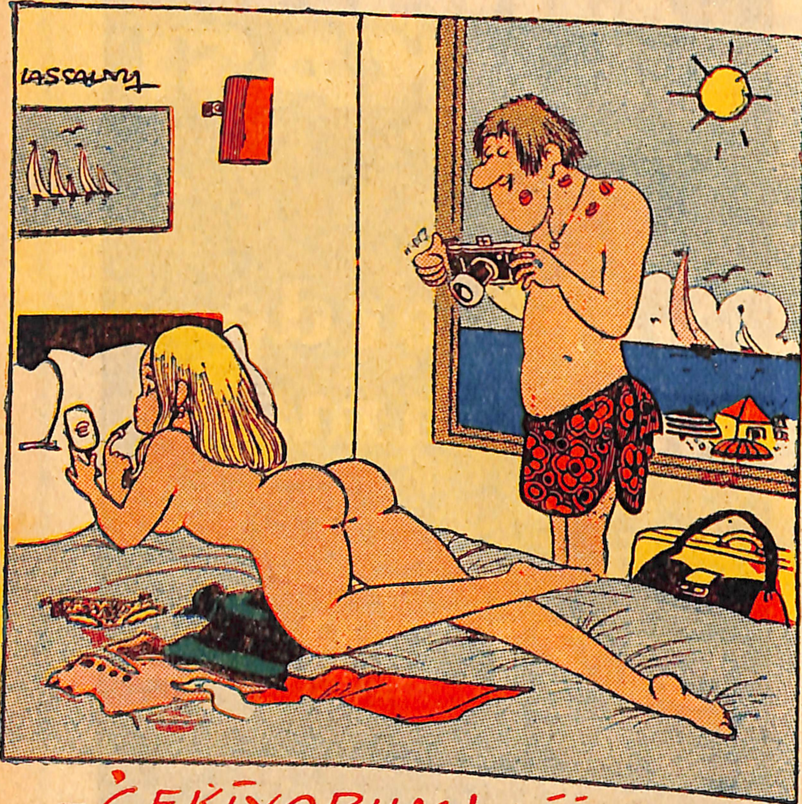

YAZISIZ

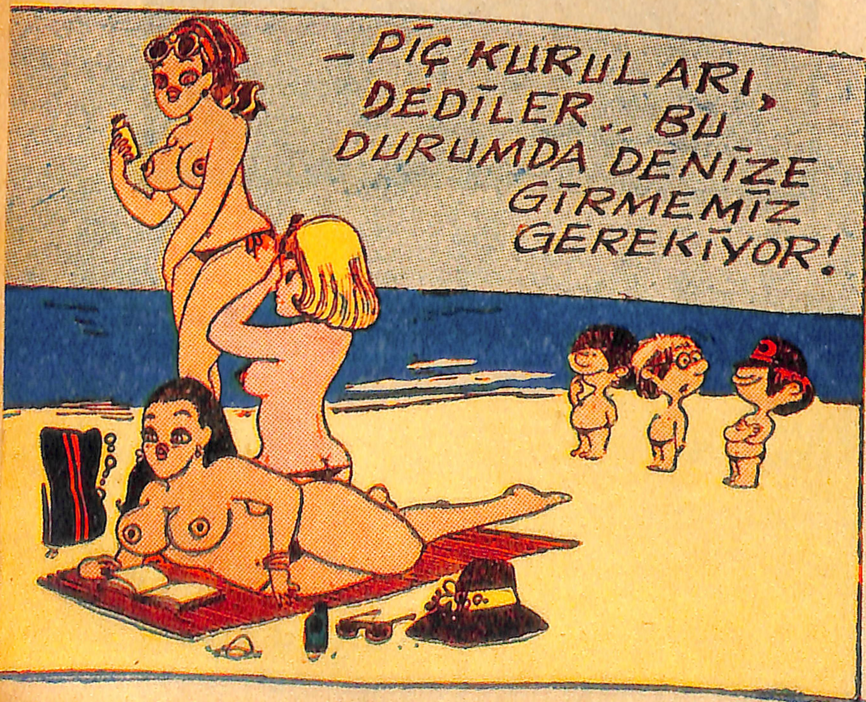

- KARIM GÜNEŞ BANYOSU YAPIYOR BEN, BALIK TUTUYORUM!... PEKİ, SİZ NE YAPIYORSUNUZ ARKADAŞ?

- ÇEKİYORUM! LÜTFEN GÜLÜMSER MİSİN BİRAZ?

- DURUP DURURKEN BAŞIMA NİÇİN VURDUN AYOL SÖYLER MİSİN BANA?